

Antonius Martinus Plomšček

MISLI

SLOMŠKOVO LETO

Letnik XI

1962

Štev 3

Registered at the
G.P.O., Sydney, for
transmission by post
as a periodical.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

Tel.: FM 1525

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
6 Wentworth St.,
Point Piper, Sydney

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

FINŽGAR!

Imamo v zalogi že tudi nadalj-
nje zvezke Finžgarjevih izbranih
spisov:

III. zvezek z različnimi novela-
mi. £ 1-0-0.

IV. zvezek z različnimi povestmi
in igro Razvalina življenja.
£ 1-0-0.

V. zvezek s slavnim romanom:
POD SVOBODNIM SONCEM
£ 1-0-0.

Vsi zvezki v platno vezani. Za
poštino dodajte kak šiling.

Naročajte na naslov: MISLI

6 Wentworth St.
Point Piper, Sydney

TRIKNJIGE

O SLOVENCIH

1. SLOVENIA IN EUROPEAN
AFFAIRS. — Imamo jo zopet v
zalogi. Je v angleškem jeziku, da
lahko Avstralci seznanite s Sloven-
ci — in tukaj rojeno slovensko
mladino. — £ 1-0-0.

2. SLOVENE MINORITY IN
CARINTHIA — Knjiga o koro-
ških Slovencih v angleščini! Sijaj-
no delo! Obsega tudi zgodovino
VSEH Slovencev. — £ 1-10-0.

3. ZGODOVINSKI ATLAS
SLOVENIJE. Na poti do nas je
že tretja pošiljka iz Argentine.
Sprejemamo naročila. — £ 2-10-0.

MISLI

MISLI

IZHAJAJO SREDI VSAKEGA

MESECA

UREDNIK SPREJEMA

PRISPEVKE DO 5. DNE

VSAKEGA MESECA

— NAJKASNEJE!

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in
razmišljajoči članki. Zelo priporočljivo.

LJUBLJANSKI TRIPTIH — £ 1-0-0.

To izredno povest imamo spet v zalogi. Pripo-
ročamo.

SOCIOLOGIJA. — 3 zvezki po £ 1-0-0.

Odlično delo dr. Ahčina, že večkrat priporoče-
no.

NA BOŽJI DLANI — Kocirov roman iz Slovenskih
goric. £ 1-0-0.

SOCIALNA EKONOMIJA, zadnje sijajno de-
lo umrlega dr. Ahčina. Dobili smo novo zalo-
go in knjigo najtopleje priporočamo. £ 1-10-0.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Moderen
roman, spisal Zorko Šimčič, izdala Kulturna
akcija. — £ 1-0-0.

TRI ZAOBLJUBE — krasna Jalnova povest iz
zbirke VOZARJI. — šil. 10.

IZBRANI SPISI pisatelja Finžgarja II. zvezek. Ro-
man "Iz modernega sveta" in več drugih no-
vel — £ 1-0-0.

JERČEVI GALJOTI. — Gorenjska povest Karla
Mauserja. £ 1-0-0.

SLOVEN IZ PETOVJE, zgodovinska povest Stan-
ka Cajnkara iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo
oltarno čast je popisano v tej knjigi.

PO SVETLI POTI. Poučna knjiga dr. Franca Ja-
kliča. £ 1-0-0.

ZBRANI SPISI pisatelja Ksaverja Meška. Najno-
vejše izdanje. PET zvezkov po £ 1-0-0.

DANTE: PEKEL. Izdala Slov. Kulturna Ak-
cija v prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.

LETO XI.

MAREC 1962

ŠTEV.3

GOSPOD KARDINAL NAM PIŠE

NE NARAVNOST NAM VSAKEMU POSEBEJ, vsem skupaj pa. Vendar tako, da velja pismo tudi vsakemu posebej. V mislih imamo PASTIRSKI LIST, ki ga je napisal sydneyjski g. kardinal Gilroy kot višji pastir-nadškof in so ga brali z vseh prižnic tretjo predpostno nedeljo v njegovi nadškofiji.

Ni dvoma, da so isto nedeljo brali podobne pastirske liste tudi po drugih škofijah, toda MISLI so vzele na znanje — naravno — prav kardinalov pastirski list.

Najprej opozarja g. kardinal na resno dobo cerkvenega leta — 40danski post med pepelnico in veliko nočjo. To ima biti čas pokore, čas poboljšanja, čas razmišljanja božjih reči. Ne smemo misliti, da se v tem (ali katerem koli drugem času) kaže spokorni duh samo s tem, da človek ne uživa mesa in si tudi drugače pri jedi pritrga. Je še polno drugačnih priložnosti za spokorno življenje. Kdor si iz raznih upravičenih razlogov ne more pritrgovati pri jedi, naj si odreče šumne zabave, naj več moli, naj kaj nabožnega bere. Itd.

Posebej poudarja pastirsko pismo potrebo medsebojne ljubezni. Kristus Gospod je dejal poslušalcem: Po tem vas bodo spoznali, da ste moji učenci, če se med seboj ljubite. Držimo se torej starega gesla, ki se glasi: V bistvenih rečeh naj vlada edinstvo, v nebistvenih svoboda, v vseh pa — ljubezen! Sovražimo na bližnjem njegove pogrške, njegovo osebo pa moramo vendar ljubiti.

Misijonski duh

Da znamo v resnici ljubiti, zelo lahko dokažemo s tem, če podpiramo misijone katoliške Cerkve po širnem svetu. Ne smemo biti zadovoljni le s tem, da sami skušamo zajemati za svojo dušo zaklade milosti iz Kristusovega odrešenja, prav iste priložnosti naj bi imeli vsi ljudje. Cerkev se trudi, da bi polagoma vse nevernike privedla h Kristusu — s tem njenim delovanjem naj bi sodeloval po svojih močeh vsak katoličan.

Vesoljni cerkveni zbor

Sveti oče papež ga je napovedal za letošnji oktober. Ta silno važna zadeva je v prvi vrsti na ramenih papeža samega in škofov po vsem svetu. Vendar se tiče nas vseh. Z vsem zanimanjem spremljamo priprave za vesoljni zbor, njegov potek in njegove uspehe. Vsi brez izjeme smo prizadeti. Seveda bodo s tem tudi stroški — papež bo skušal večino izdatkov nositi sam. Velike bogatije nima. Spodbodi se, da verniki po svetu letos nekoliko več prispevajo k zbirki za "Petrov novič." To je namreč papežev najbolj reden dohodek, da z njim vzdržuje svoje gospodarstvo in finance vaticanske države.

Na kratko smo povzeli misli iz kardinalovega pastirskega lista. Nam vsem je namenjen, vsi si ga k srcu vzemimo!

SLOMŠEK ZA POSTNI ČAS

p. Odilo OFM.

TAKO NAZORNO BI NAM NE MOGEL nihče povedati globokega pomena postnega časa, kakor naš veliki Slomšek. On je bil namreč tisti, ki je zložil nedosegljivo in neprekosljivo globoko pesem o SVETEM KRIŽU, na katerega nam mati Cerkev vedno kaže, posebno nas pa vodi pod križ v tem svetem in resnem času. O sv. križu je imel Slomšek tudi znano in slavno pridigo ob sklepu sv. misijona. Na križ je naredil sledeči napis:

Bruno počez: O SVETI KRIŽ, ŽIVLJENJA LUČ!

Bruno navzgor: O SVETI KRIŽ, NEBEŠKI KLJUČ!

Nad Jezusovo glavo: Č U J T E !

Pri desni prebodehi roki: M O L I T E !

Pri levi prebodehi roki: B E Ž I T E !

Pri nogah Jezusovih pa: P R I D I T E !

Ta napis je Slomšek tako-le razložil: O SVETI KRIŽ, ŽIVLJENJA LUČ!

V mladosti, ko si vesel in židane volje, se oziraj na križ in ne prevzemi se! Pomisli, da pridejo leta, o katerih porečeš, da ti ne ugajajo. Sv. Katarina je bila osem let stara, pa je vedno pogledala na križ, kadar koli je stopila v hišo; in vedno je pri tem izgovorila besede: "O križani Jezus, samo nobenega greha ne!"

V trpljenju, in v križih pribeži h križanemu Jezusu in poslušaj, kaj te uči: "Moral sem trpeti in tako iti v svoje poveljanje"! Ne išči si drugega pota, kot kraljevi pot križa! Ako križ voljno nosiš, bo tudi križ tebe nosil. Križ je bogat zaklad. Če si žalosten in truden, križ te razveseli in okrepeča. Če si v dvomu in zmoti, križ te razsvetli. Če si boječega srca, križ te osrči. Če jokaš od bridkosti, križ ti solze obriše ter te potolaži. V temi ti je luč, v strahu in bojazni je križ tvoje upanje in opora.

Ko si na potu, naj bo križ tvoja palica! V tem znamenju križa boš zmagal. Si v hudih skušnjavah in nevarnostih beži v senco križa in poslušaj: "Oj, vi vsi, ki mimo greste, pridite in pogledajte!" Pijane, ki se mimo križa opotekaš, ali slišiš, kako Jezus s križa govori in vpije: "Žeja me!" Igralec, kvartopirec, vidiš Jezusa na križu, kako visi in trpi, njegovi trinogi pa pod križem za njegovo suknjo srečkajo! Kaj hočeš biti tudi ti med njimi, ki svoji ubogi ženi in otrokom stavljaš premoženje na karte? Človek, živiš v sovraštvi in si ravno na potu, da se nad sovražnikom zneseš — ustavi se pri križu ob poti in poslušaj besede Jezusove: "Oče, odpusti

jim!..." Sveti križ naj ti bo res življenja prava luč!

O SVETI KRIŽ, NEBEŠKI KLJUČ! Zakrknjenemu velikemu grešniku, ki je na smrtni postelji, naznanijo obisk: "Tvoj stari prijatelj je zunaj in bi te zelo rad videl. Ali sme vstopiti?" Bolnik odgovori: "Kar pride naj! "Tukaj je", pravi strežnik in mu pokaže križ, sveto razpelo. Bolnik ostrni, srce se ogreje, oči se zasolijo. Spravljen z Bogom in poln zaupanja umrje. Križ mu je bil nebeški ključ!

Križ je na grobu: naš varuh in kažipot v nebesa. Pod križem naši dragi počivajo in v senci križa zorijo za novo, večno življenje. S križa se preko grobov razlega Kristusova beseda in obljuba: "Jaz sem življenje in vstajenje! Kdor v mene veruje, bo živel, četudi umrje". O res: sveti križ — nebeški ključ!

Sveti križ bo na sodni dan na oblakih veličastno oznanilo večnega in pravičnega Sodnika. Zabučala bo trobenta in vsi bomo od mrtvih vstali in videli bliščeče znamenje k r i ž a v oblakih: bandero večnega Sodnika. Bandero zmage! Takrat bomo šele videli, kaj nam je križ — nebeški ključ.

Zato pa: Č U J T E ! Tako je napisano nad glavo Jezusovo. Vsak naj čuje sam nad sabo. Imejmo vedno urejene svoje račune, ker ne vemo ne ure ne dneva, kdaj pride Gospod. Čujte! Ko so ljudje spali, je sovražnik prisejal plevela med pšenico. Blagor služabnikom, ki jih Gospod najde čuječe!

M O L I T E ! Beseda nad rano desne roke Jezusove. Pokrižaj se in moli, ko pride skušnjava, poklekni in se svetega križa okleni! Pokliči Gospoda na pomoč: "Jezus, reši me, potapljam se! Jezus, tebi živim! Jezus, tebi umrjem! Jezus, tvoj sem živ in mrtev!" Molite zjutraj, zvečer, pred jedjo, po jedi! Čujte in molite, da v skušnjava ne padete!

B E Ž I T E ! Napisano nad rano leve roke Gospodove na križu. Bežite pred grešno priložnostjo! Kdor nevarnost ljubi, bo v njej poginil. Bežite pred lenobo, ki je peklenska vratarica, ki z eno roko dobremu vrata zapira, z drugo pa jih hudemu odpira. Bežite!

P R I D I T E ! Napisano pri krvavih nogah Jezusovih na križu. Pridite k meni vsi, ki ste obteženi. Hitro pridite k spovedi, če ste nesrečno padli v greh. Pridite k sveti maši, na Kalvarijo naših dni. Da bi si to dali enkrat dopovedati: SRCE NA-

ŠE VERE JE SVETA MAŠA! Zveličali bi se lahko brez vseh svetih podob in kipov, brez svetinje, brez blagovljene vode, brez žegnanih oljčnih vejic, brez pepeljenja na pepelnično sredo, brez blagoslovljene sveče, zveličali bi se lahko tudi brez pobožnosti do nebeške Matere Marije, t o d a brez s v e t e m a š e se zveličati ne moremo in se ne bomo. Zato: PRIDITE, HODITE K SVETI MAŠI! Pridite k obhajilni mizi, da se pokrepčate in da

boste imeli življenje v sebi — večno življenje. Ob vznjožje križa je Gospod naložil vse svoje milosti, toda le po sveti maši in po sv. obhajilu nam dotekajo te milosti.

ČUJTE, MOLITE, BEŽITE, PRIDITE!

O sveti križ, življenja luč, o sveti križ, nebeški ključ!

Ponižno te častimo, zvestobo obljubimo!

KRALJEVO ZNAMNJE

(Malokdo ve, da je pesem od sv. križa Slomškova. Veliki škof jo je zložil za priliko postavljanja misijonskega križa. Pozneje so pesem prevzeli za splošno postno pesem. Tukaj naj bo natisnjena v prvotni obliki!)

1. Kraljevo znamenje križ stoji,
bandero glej vihrati,
na križu Jezus nas uči,
srčno se vojskovati.
O sveti križ, življenja luč,
o sveti križ, nebeški ključ!
Ponižno te častimo,
zvestobo obljubimo.

2. O križ, izvoljeno drevo,
s krvjo si vse oblitno,
nosilo Jezusa telo,
o bodi nam častito!

4. Dol s križa milo božji Sin
čez celi svet kraljuje,
svet križ trpljenja lep spomin
nam milost oznanuje.

5. Zveličar s križa vabi nas,
zvesto za njim hoditi,
svoj križ sprejeti vsaki čas
in ga za njim nositi.

6. Svet križ bandero naše je:
premagati skušnjave;
odvrniti sovražnike,
prenesti vse težave.

7. O križ na smrtni postelji,
prijatelj naš edini,
na grobu pot nam kažeš ti
k nebeški domovini.

8. O križ, ti znamenje vsmiljenja
prikornikom premilo!
Prihod Sodnika ostrega
nam bodeš naznanilo.

9. O sveti križ, ti boš spomin
nam svetega misjona!
Spominjaj nas, kar božji Sin
uči nas s svojega trona.
Molite le in čujte vsi,
bodite vselej zvesti mi,
in vam gotova krona
bo svetega misjona.

ZBORNİK IZ ARGENTINE DOSPEL

Pošta nam ga je dostavila prav 5. marca — "zadnji hip" — kakor tudi dopisniki za MISLI radi napravijo. Torej ni bilo časa za čitanje in oceno. Pač pa je bilo brati nekje, kako letošnji ZBORNİK cenijo v Kanadi. Takole je bilo brati:

"Letošnji Zbornik je res lep, je res bogat.

Zdi se mi, da je izmed vseh najlepši. Zasluži posebno pohvalo zaradi vsebine in nje razdelitve. Pa tudi papir je zelo lep. Letošnji Zbornik je res vodnik vsem Slovencem po svetu. Razprave nas izobražujejo, informirajo o preteklosti in širijo obzorje. Kronika naših velikih moč je obilna hrana mlajšim rodovom. Literarni del je nad vse prikupen. Prepotreben je bil pogled v domovino, ki naj se v prihodnje še poveča, razširi. Le tako naprej! Z izidom Zbornika so vse žrtve poplačane. Škoda, da ni prišel v naše roke še pred Božičem."

Stane £ 1-0-0, pošta 2 šil.

Naročajte pri MISLIH.

Opazil tipka

★ UPAM, DA BO V PRIHODNJI ŠTEVILKI čas za velikonočni program. Danes ga pri najboljši volji še sam ne vem. Sicer se pa še post ni pričel, ko tole pišem: šele drugi teden bo pepelnica.

★ Menda bo najbolje, da pričnem kar s krsti, ko se drugih novic trenutno ne spomnim: Dne 28. januarja so v Royal Parku (Adelaide) nesli h krs-tu Louiso Catherino, hčerko Jadrana Jagodnika in Rosemarie r. Summerton. — Dne 10. februarja pa je v Melbourne dve deklici občila krstna voda: Zofko je dobila družina Blaža Pribaza in Elvire r. Sabadin v Newportu, Jožefino pa družina Antona Skoka in Marije r. Šenkine v St. Albansu. — Na avstral-skih Brezjah sta bila dva krsta dne 18. februarja: Sonjo so prinesli iz Sandringhama in je nova člani-ca družine Josipa Vargliena in Vilme r. Jankovič, Aleksandra pa je prvorojenka Franca Janežiča in Kristine r. Vekar iz Moonee Ponds. France je med melbournskimi Slovenci dobro poznan, saj je dolgoleten klubski sodelavec. — Dne 24. februarja je bil krst v cerkvi. Vseh svetnikov v Fitzroyu: zajokal je v tej skupini krstov edini fantiček! Ime mu je Gregor Milan in je sinko Milana Plečka in Nade r. Kotlušek. Če bo posnemal ata, bo dober no-gometaš in navdušen zbiratelj metuljev, če bo po mami, bo metalec kladiva na kaki bodoči Olimpijadi.

Iskrene čestitke vsem staršem in malčkom!

★ Poročili so se sledeči: Dne 10. februarja sta pri Sv. Avguštinu v Melbourne sklenila zakonsko zvezo Franc Varga in Helena Pichur. Francetov rojstni kraj so Petišovci v Prekmurju, Helena pa je po rodu Ukrajinka, rojena kot begunka v Nemčiji. — Dne 24. februarja sta si v cerkvi Srca Jezuso-vega v Carltonu podala roke Franc Grl in Marija Zorman. Oba sta iz župnije Trnje, Slovensko Pri-morje. — Dne 3. marca je bila slovenska poroka v cerkvi sv. Jožefa v West Brunswicku: Mirko Žni-darič (iz Sabotincev, župnija Sv. Marko niže Ptuj) je dobil za ženo Terezijo Kunst iz Spodnjih Polj-čan. — Isti dan sta si v cerkvi sv. Avgušтина v Yar-rawille obljubila zakonsko zvestobo Ivan Iskra in

Pavla Iskra, oba iz župnije Jelšane, Slovensko Pri-morje. Nevesta Pavla se najbrž ni nič učila, kako se bo podpisovala po poroki. In če bo kdaj po po-moti napisala dekliško ime, ne bo nihče opazil, da se je zmotila. — Naše čestitke vsem parom: Na mnoga zdrava in srečna leta!

★ Kadar koli moram po opravkih na melbourn-ski registracijski urad, vedno pri glavnem vhodu pogledam oklicne listke z imeni parov, ki se bodo v kratkem poročili. Seveda gre tu za civilne poroke, kjer namesto duhovnika opravi ceremonijo državni uradnik. Plačš odgovarjajočo takso in odideš s svojim "možem" ali "ženo" v "novo" življenje. Te poroke seveda niso nikak zakrament. Ravno na-sprotno: katoličana oropajo pravice do spovedi in svetega obhajila. Oropa ga taka poroka tudi cerk-venega pogreba, razen če je imel pred smrtjo sre-čo, da se je spravil z Bogom. Katoličan se more pred Bogom veljavno poročiti samo v katoliški cerk-vi in to razume tudi oblast, zato so v Avstraliji vse poroke v cerkvi veljavne in priznane. Nikomur ni treba teči na civilno poroko in šele potem pred du-hovnika.

Žal na teh oklicnih listkih pred registracijskim uradom večkrat najdem tudi — slovensko ime. Iz-gubljeni! Iz vernih slovenskih domov so izšli, tu-jina pa jih je vrgla s tira. Zašli so na cesto, ki se konča ob prepadu, pa se niso znali pravočasno usta-viti in obrniti. Navadno postanejo zagrenjeni in vase zaprti, kajti vest se le oglašja, vsaj od časa do časa. — Vključimo jih kdaj v svoje molitve, saj so je potrebni!

★ Vedno pravim, da so otroci fletni. Horvatova Micika v Morwellu vedno komaj čaka, da bom "spevali" v cerkvi. In mani je povedala, da bo tudi ona "spevala", četudi je še majhna. Kaj pa boš spevala, ko ne znaš pesmic", jo je podražila mama. Micika pa korajžno: "Bom, bom: Happy Birthday to you..." To je edina pesmica, ki jo Micika zna.

Micika, kar korajžno! Jezušček bo tudi s to tvojo pesmico zadovoljen. Posebno, če jo boš zapela za božič, ko ima rojstni dan.

★ Slovenski klub v Melbourne se je kar dobro postavil na letošnji Moombi. Narodna noša gđc. Anamarije Uršičeve je bila izbrana v finale za Queen Moomba International. Na mednarodnem festivalu pa je komisija naši skupini odločila deset minut. Nastop je bil na nedeljo 4. marca in je lepo uspel. Nastopili so tudi naši šolski otroci, seveda v narodnih nošah. Vse naše narodne noše (imamo jih nad 25) pa bodo v povorki dne 12. marca. Za naše narodne noše so se zelo zanimali ameriški novinarji, ki so fotografirali za ameriški Geographic Magazine.

Melbournska Moomba ima vsako leto bolj in bolj mednarodni značaj. Zelo me spominja na mednarodne prireditve v clevelandskem Kulturnem vrtu. Kar prav je, da smo tudi Slovenci pri teh javnih prireditvah častno zastopani.

★ Življenje v Padua Hall-u, našem slovenskem hostelu, se kar lepo razvija. Trenutno je pod našo streho 33 fantov. Nekateri pridejo, drugi odidejo; mnogi so našli pri nas začasno streho v tej dobi krize, če jih že nisem mogel sprejeti za stalno. Seveda se kriza še pozna: še je težko najti posel. V dokaz naj služi dejstvo, da so bili od prevzema hiše (v septembru 1960.) do danes **samo trije dnevi**, ko so vsi fantje delali. Bili so tudi tedni, ko je bilo po petnajst fantov doma in brez stalne zaposlitve. Hvala Bogu, da se obrača na bolje.

★ Naš orkester slovenskih valčkov in polk je dne 3. marca prvič nastopil v veliki prahranski dvorani pri zabavi Slovenskega kluba. Kar dobro so se odrezali in zadovoljili rojake. V športu je pa menda med našimi fanti najbolj priljubljena odbojka. Je v Avstraliji še bolj malo poznana, se pa že bolj zanimajo zanjo, odkar je bila sprejeta med olimpijske panoge športa. Naši fantje so kot odbojkarsko moštvo vključeni v katoliško organizacijo mladih delavcev (Young Christian Workers — Y.C.W.), so pa za enkrat v organizaciji prvi odbojkarji.

★ Ene stvari pa res ne morem razumeti: to, da me ljudje tako malo razumejo. Kar nočejo razumeti, da sem sam, njih je pa samo v Melbourne in okolici okrog pet tisoč. Vabijo me sem in vabijo me tja, pa mi nekateri resno zamerijo, če jim povem, da imam celo tri leta in več stare obljube pa jih še nisem izvršil. "Zakaj nočete priti?" In poudarek na srednji besedi napravijo tak, da me zaboli v dno srca. Pa spet: "Zakaj nočete nič več za nas?" In spet: "Saj vem, zamerili smo se vam, pa ne pridete več..." In spet: "V soboto gotovo nimate nič dela, pridite k nam na obisk..." Da, ravno v so-

boto ni "nič dela" zame, poroča in krščuje in spoveduje pa menda tisti slovenski kaplan, ki ga še tukaj ni.

Razumem vsakega, ki me prosi za poroko ali krst. Rad ustrežem prav tisti dan in tisto uro, kot si želi, če je le mogoče. Rad ustrežem tudi prav tam, kjer si kdo želi. Da imam le toliko časa med dvema porokama, da v eni sapi zletim iz ene cerkve v drugo, pa rad ustrežem. Prosil bi pa tudi druge, da razumejo mene. Naj me ne silijo, da po poroki ali krstu ostanem pri njih, če imam komaj dovolj časa, da pridem od prve poroke na drugo in še na drugi konec mesta. Če rečem, da moram iti, moram iti, pa konec. Res mi je že dovolj večnega prerekanja in očitanja, zakaj "nočem ostati še malo". Naj me ljudje razumejo, da bi mnogo raje obsedel v veseli družbi in brez skrbi, kakor pa odhitel po novih službenih poslih. A dokler bom sam za vse delo, bom pač oropan marsikatero proste urice. Sam sem se s to mislijo sprijaznil že ob prihodu v Avstralijo, saj drugače bi se ne odločil za to misijonsko polje. Prosim pa, da se z isto mislijo sprijaznijo tudi tisti, ki ne razumejo, zakaj "se mi vedno mudi". — Kajne, da mi ne zamerite, saj sem z dobro voljo napisal teh nekaj vrstic.

MISEL ZA POSTNI ČAS

(Prerok Izaija 55 — 6 11)

Iščite Gospoda, dokler ga je mogoče najti,
kličite ga, dokler je blizu!

Naj zapusti brezbožnež svojo pot
in hudobnež svoje misli.

Naj se vrne k Gospodu, in se ga bo usmilil,
in k našemu Bogu, ki obilno odpušča.

Zakaj moje misli niso vaše misli
in moja pota niso vaša pota, govori Gospod.
Kakor je nebo visoko nad zemljo,
tako visoko so moja pota nad vašimi poti
in moje misli nad vašimi mislimi.

Kakor pride dež in sneg izpod neba,
in se ne vrača tja,
dokler zemlje ne napoji,
oplodi in stori, da zavrsti,
in da sejalcu seme in kruha uživalcu,
tako je z mojo besedo, ki prihaja iz mojih ust:
ne povrne se k meni brez uspeha,
dokler ne opravi, kar sem hotel,
in izpolni, za kar sem jo poslal.

Z Vseh Vetrov

ANGOLA V AFRIKI, portugalska kolonija zadnjih 400 let, je še vedno v ospredju svetovnega razpravljanja. Veliko poročil o strašnih divjaštvih v Angoli lahko spet in spet beremo v tisku iz raznih virov, največkrat niti ne iz angolskih. Vzporedno s temi poročili gre ostra obsodba Portugalske, njene kolonializma in diktatorja Salazarja. Na najvišjih mestih mednarodnih pozorišč se ta obsodba potrjuje. Vendar je prav Angola nov dokaz, kako zelo res je, da ima vsaka reč na svetu sončno in senčno stran. Berimo na primer članek o Angoli in Portugalski v januarški številki mesečnika CATHOLIC WORKER, ki izhaja v Melbourneu. Članek vidi vse črno v portugalskem ravnanju z Angolo in stoji na strani tistih, ki na Salazarju ne vidijo nič dobrega. Potem berimo dva daljša članka v decembrskem READERS DIGEST — enega je spisal Amerikanec, drugega afriški črnc — pa pridemo do drugačnega zaključka. Po trditvah teh dveh člankov, podprtih z močnimi dokazi, je komaj pčla desetina obširne Angole pod strahovlado, tista desetina, ki meji na nesrečni Congo na severu. In strahovlado, ki toliko o njej slišimo, ne povzroča portugalski kolonializem, ampak komunizem, ki prodira v Angolo iz Conga. Kakor se je že večkrat zgodilo, je komunizem zopet uspel, da je svetovno mnenje podleglo njegovi propagandi. Tako trdita omenjena dva člankarja.

"RAZCEPLJENOST" KOMUNISTIČNE FRONTE vzbuja upanje in naravnost veselje v svobodnem svetu na Zahodu. Danes ni več samo Moskva nezmotljivo komunistično središče, poleg nje imamo Peking, Beograd, Tirano in morda še kaj. Komunisti po svetu so zmešani in ne vedo več, kdo oznanja resnično komunistično pravovernost. Zoper tako prezgodnje veselje je nastopil slovenski begunec in eden najboljših poznavateljev komunizma, Ljubo Sirc, s člankom v Svobodni Sloveniji. Ljubo Sirc je verjetno najbolj poznan balcem londonskega Klica Triglava. V svojem dobro premišljenem članku dokazuje, da samo politična naivnost zahodnjakov more imeti veselje nad tako "razcepljenostjo", ki pa v resnici nič ne pomeni, kvečjemu je prodiranju komunizma v nadaljnji svet še koristna. Dobro mu služi za uspavanje svobodnega sveta in za pospeševanje brezbrzičnosti. Sirčevi razpravi je težko ugovarjati, le škoda, da je spręgovoril samo za nas, ki znamo slovensko in imamo slovensko pamet.

GOSPA HRUŠČEV, žena tovariša Nikite, je govorila "ameriškim ženam" po radiu. Lepo je govorila. Pravijo, da tudi njena angleščina ni bila slaba, še toliko manj slaba je bila vsebina njenega govora. "Nočemo vojne, bodimo prijatelji kot dobri sosede, zmečimo vse orožje v najglobokejše jame morskega dna!" Zares lepe in pametne besede. Kaj so pa dejale na to "ameriške žene"? Tudi njihove besede so bile kar pametne. Po večini so dejale, tako beremo v poročilih: "Le zakaj gospa Hruščev ni rajši naslovila svojega govora na svojega Nikito namesto na nas?"

LEPO MERO SKROMNOSTI in pohlevnosti je pokazal tisti ameriški znanstvenik, ki so ga vprašali, kako dolgo bo trajala pot na luno, pa je odgovoril: Pet dni in kolikor bo treba, da pridemo skozi ruski carinski urad. S tem je hotel reči, da bodo Rusi na luni toliko prej, da bodo že imeli gori svojo oblast in svoje urade, ko bodo Amerikanci šele prvič prišli. Prav zdaj je sicer podobno, da se bo sta Hruščev in Kennedy sporazumela za skupno potovanje po vesoljstvu, hočem reči, za skupno potovanje Rusov in Amerikancev. Koliko bo kruha iz te moke, počakajmo, da vidimo.

ČEMU TA POTRATA? Tako sprašujejo ljudje sami zase in v javnosti, ko nanese beseda na kozmonavte in astronavte, to se pravi, na raziskovanje svetovnega prostorja — vesolja. Toliko milijonov stane ta reč, kakšna bo korist? Ali ni skoraj proč vržen ta denar, ko pa na drugi strani ljudstva nimajo od vsega tega nič? Pomanjkanje, revščina, medsebojno prerivanje, sovraštvo, nemir, suženjstvo, vojna nevarnost... Ali bi ne bilo bolje, če bi se ta denar obrnil v sistematično zboljševanje naše zemlje, namesto da pozabljamo na svojo tukajšnjo siromaščino in rinemo nekam v negotovo kombinacijo drugih svetov? — Brez jedra seveda tudi ta pomislek ni. Vendar je gotovo, da še tako ostra kritika ne bo ustavila poletov v vesolje in stroškov, ki so s tem zvezani. Človekov duh gre za novimi odkritji ter iznajdbami, to je v njegovi naravi, ki mu jo je dal sam Stvarnik. Nobena sila ne more tega preprečiti. Kakšna korist bo od novih odkritij, bo pokazala bodočnost. Morda večja, kot si kdorkoli more danes predstavljati. Kar se pa tiče vprašanja "potrate" in zanemarjanja potreb tega

za to in ono, manjka kvečjemu dobre volje. Če sveta, lahko odgovorimo tako: Sredstev je dovolj gredo milijoni in bilijoni "v zrak" in preko njega, jih še dovolj ostaja za zboljšanje tukajšnjega sveta — če bi ljudje le hoteli. Tako pridemo na to, kar je zapisano nekje v svetem pismu: To storiti, onega ne opustiti!

SPRAVO MED TITOM IN HRUŠČEVEM baje napravlja albanski komunistični poglavar Hodža, nehoti in morda celo nevede. Ker se je Hodža, ki je bil dolgo v sporu s Titom, odpovedal Hruščevu in potegnil z rdečimi Kitajci v obrambi Stalinovega dobrega imena, se je izpostavil veliki nevarnosti. Peking je daleč, Moskva z vsemi svojimi evropskimi sateliti do skrajnosti sovražna — vmes je pa Tito. Hruščev bi Hodžo težko "kaznoval" brez sporazuma s Titom, zato je baje že namignil Titu, da ne bo nič zoper njegovo voljo, če napravi Albanijo za eno nadaljnjih republik Titovine. Tako vsaj vedo povedati časnikarji v raznih rahodnih deželah. Govori se celo, da se bo tudi Hodža obrnil za pomoč k zahodnim državam. Nerodno bo, če bo Amerika tudi njega sprejela — s Titom vred — med svoje podpirance...

S SNUBITVIJO NEMČIJE, namreč zahodne, je poskusil Hruščev, da bi razbil njeno zavezništvo z drugimi državami Zahoda. Prav rad bi Nemcem vse odpustil in jim stisnil prijateljsko roko, če bi le hoteli postati neutralni in se obrniti na vzhod. Ponudil jim je politične in gospodarske ugodnosti. Tudi "berlinsko vprašanje" bi bilo po tej poti ugodno rešeno, je namignil. Nemci so sicer odklonili Nikitovo ponujano roko, češ da nikakor nočejo razbiti povezave z Zahodom, znali so pa sovjetsko ponudbo primerno izrabiti. Že nekaj časa so čutili, da jim Amerika ni več voljna v vsem ustreči, zakaj kar preveč jim je že zrasel greben. Z posebno slastjo so Amerikancem povedali, kaj jim ponuja Hruščev, navrgli slovesno obljubo, da jim kaka povezava s sovjeti še na misel ne pride, končno pa "skromno" pripomnili, naj imajo zahodni zavezniki vendar malo večje razumevanje za nemške želje. To se pravi, da so na tistem Nikitu vendar prav iz srca — hvaležni.

"KMET OSTANE KMET" so baje rekli neki gosposki vatikanski krogi, ko se je papež Janez XXIII. naveličal samote v obednici in je poklical vrtnarja, da z njim večerja pri isti mizi. Vatikanska gospoda se je torej pohujšala nad papežem, ki se "noče držati predpisov". Nam, ki smo tudi še kar precej "kmetje", je pa postal papež zdaj še toliko bolj simpatičen. Kaj pa za bodočnost? Časi demokracije so tu, tako radi zinemo s primernim ali ne-

primernim ponosom. Hočeš nočeš bodo tudi današnja vatikanska gospoda okoli papežev v bodočnosti nadomestili — "kmetje". Ali bo res? Lahko bi človek vprašal: Odkod naj se pa vzamejo kmetje za Vatikan, ko pa po civiliziranem svetu kmetov bolj in bolj zmanjkuje, vse sili v mesta, celo kmetje na kmetih se spreminjajo v "delavstvo", delavstvo pa bolj in bolj v "gospodo". Kaj pa če se je papež prav zato tako potegnil za kmeta v svoji encikliki MATI & UČITELJICA, da bi vsaj poskusil kakega prihodnjega papeža, ki naj bi bil "kmet", obdati v Vatikanu — s kmeti? Ha!

DRŽAVNE VOLITVE v našem NSW. so ponovno dale zaupnico že desetletja vladajoči delavski stranki (ALP). Dobila je celo lepo število nadaljnjih sedežev, seveda na škodo liberalcev. Ni naša stvar, ko nismo političen list, da bi izid volitev hvalili ali grajali. Omenili bi le eno značilnost. Neprestano poudarjamo, da je tisk "velesila". Njegov vpliv na javnost da je neizmeren. Pa smo videli, da to vedno ne drži. Največji sydneyški dnevnik je na vse kriplje skušal med volilno kampanjo porušiti delavsko stranko, dosegel je pa to, da se je še bolj okrepila. Bo le treba priznati, da ljudje mislijo z lastno glavo, ne iščejo hrane za možgane vedno v dnevnem tisku.

VPRAŠANJE PODPIRANJA KATOLIŠKIH ŠOL od strani vlade je v Avstraliji silno občutljiva zadeva. Katoličani seveda zahtevajo, da se jim ta pravica čimprej prizna. Toda ne smatrajo tega za politično strankarsko vprašanje, zanje je to moralno vprašanje. V pretekli volilni kampanji v NSW je ta reč zašla v politiko. Dve manjši stranki za se očitno izrekli za to podpiranje. To naj bi pomagalo loviti glasove katoličanov. Pričakovati je bilo, da se bosta tudi obe večji stranki o stvari izrazili. Toda že med samim tem pričakovanjem so začele leteti strele sem in tja. Dnevni tisk je po vsej sili hotel dokazati, da ima delavska stranka (ALP) tih dogovor s cerkvenimi oblastmi za podpiranje katoliških šol, zato naj bi katoličani volili delavske kandidate. Tak je bil očitek. Nobena izjava od strani stranke ali od strani cerkvenih krogov, češ da je vse skupaj gola izmišljotina, očitka ni mogla izbrisati. Pričakovati je bilo, da bodo nasprotniki vladnega podpiranja katoliških šol oddali glasove v toliko večji meri liberalni stranki. Vendar se to ni zgodilo. To je znamenje, da tudi širše plasti naroda čutijo tako kot katoliški cerkveni krogi: To ni politično strankarsko vprašanje, ampak moralno. Rešuje naj se na podlagi svoje lastne vrednosti ali nevrednosti, za lov glasov pri strankarskih volitvah naj se ne izrablja!

PAPEŽ JANEZ XXIII. IN "KMEČKO VPRAŠANJE"

DOSEDANJE PAPEŠKE "SOCIALNE" OKROŽNICE od Leona XIII. dalje so se po veliki večini bavile z vprašanji delavstva. Tudi najnovejša taka okrožnica ali enciklika: MATI & UČITELJICA, ki jo je izdal sedanji papež v lanskem letu, ne more mimo zadev in težav delavstva po tovarnah in podobnih podjetjih. Deloma ponavlja misli in navedbe svojih prednikov, deloma dostavlja, kar se mu zdi potrebno dostaviti v novih razmerah, ki se od leta do leta spreminjajo.

Poleg tega pa papež poudarja, da je dandanes postalo silno važno vprašanje kmeta, ki je ob reševanju in delni rešitvi vprašanja tovarniškega delavstva, zašel v velike težave in se je bati, da ne bo vzdržal. Sedem točk navaja papež, ki vsebujejo navodila, ki naj bi odpravila zadregam in težavam kmeta, s tem pa pospešila javno blaginjo vsega prebivalstva v poedinah krajih in po vsem svetu.

Preden navedemo nekaj stvari iz omenjenih sedem točk, naj sledi tu zanimiva opazka.

Neki Rev. John Farrar razlaga encikliko MATI & UČITELJICA v sydneyjskem škofijskem listu THE CATHOLIC WEEKLY ter pravi, da za Avstralijo ta navodila trenutno ne veljajo, češ da kmečko vprašanje pri nas ni tako pereče kot na primer v Južni Ameriki, južni Evropi in še marsikje. Ne trdi, da je v Avstraliji kmetijstvo idealno urejeno, vendar pa nekako blizu tega.

Če pa beremo uvodnik v SYDNEY MORNING HERALDU z dne 14. febr. 1962, ki kritizira programni govor predsednika Heffrona za državne volitve, imamo vtis, da je vprašanje avstralskega kmeta prav tako pereče kot drugod. Uvodnik naravnost pravi, da so razmere po avstralskem podeželju skoraj nevzdržne. Zlasti kmečka mladina da nima obstanka na kmetih in se ni čuditi, da vse beži s kmetov v mesta in tam pomnožuje že itak preveliko število brezposelnih.

Verjetno omenjeni uvodničar ni niti malo mislil na papeževo okrožnico, ko je pisal — če jo sploh pozna. Toda če primerjamo njegovo pisanje s pisanjem papeža, hočeš nočeš doženemo, da ni prav, če kdo pravi: Papež je dobro napisal za mnoge kraje po svetu, Avstralija je pa velika izjema in v tej reči ji papeževi opomini niso potrebni.

Da bo kmetijska panoga v gospodarskem življenju narodov prišla iz sedanjih težav in ne bo več zapostavljena ter zanemarjena, kliče papež odgo-

vornim oblastem v spomin, da je treba kmetškemu podeželju dati:

1. dobrih cest in drugih prometnih sredstev, poštinih in telefonskih zvez, dovolj pitne in namakalne vode, zdravstvenih naprav, primernih šol in stanovanjskih hiš;

2. več obzirnosti na potrebe kmeta pri obdavičevanju;

3. možnost izposojanja kapitala na primerne obresti;

4. večjo možnost zavarovanja proti nezgodam in osebno zavarovanje za starost, bolezen itd;

5. zagotovitev primernih cen kmečkim pridelkom;

6. tovarne za procesiranje poljedelskih pridelkov naj bi zrastle v večjem številu na podeželju, ne le v mestih;

7. kmetje sami, s pomočjo javnih oblasti, naj bi se združevali v zadrage za medsebojno pomoč v gospodarstvu in družabni skupnosti.

Ponovno opozarja papež na dejstvo, da javnost ne sme misliti le na zboljšanje te ali one gospodarske panoge, na primer zgolj na tovarniško delavstvo, ampak na vse istočasno, zakaj če se ena panoga zanemarija, bo prej ali slej trpela tudi druga — in z njo vred vse skupaj.

Upajmo, da bo papeževa skrb za kmeta v naših časih vzbudila po širnem svetu prav toliko pozornosti, kot so je vzbudile prejšnje enciklike, ki so opozarjale predvsem na obupne razmere med delavstvom, pa tudi res marsikaj zboljšale, čeprav niso bile edini javni glasovi, ki so trkali na vest vsega človeštva.

GRENKA PRAPROT

I. Burnik

Po licu rahlo solze mi polze —

Ne morem vam povedati,
kako mi drag je rojstni prag,
najmanjši delček domačije.
Drago mi vsako je drevo,
vsak strgan plot
in slednji žarek, ki posije,
da nam ožari s svetlostjo nebo.

Ne morem izpovedati...

Tej zemlji sem podaril cvet življenja,
vzrastel sem iz nje.
Obkrožen z grenko praprotjo,
prenovil zopet sem srce.

Ta svet je moj,
radostno moj!

PRIPOMBE K POROČILU G. ŠTERBENCA

Dr. Jure Koce

V FEBRUARSKI ŠTEVILKI SMO BRALI članek o pokojnem dekanu g. Pavlinu Bitnarju, ki ga je lepo in občuteno napisal g. Jože Šterbenc.

Ker sem bil tudi jaz več let v najožjih stikih s pokojnim dekanom Bele Krajine, naj mi bo dovoljeno, da dodam nekaj pripomb. Saj mi je spet živo stopilo v spomin njegovo zadnje pismo, v katerem pravi med drugim:

"In sedaj, ko sem se postaral (r.5.X.1883) in me mučita srčna napaka in naduha, z drugimi besedami: ko se mi bliža smrt, sem napisal SLOVO OD BELE KRAJINE, ki ga Vam pošiljam v prilogi".

Na to sem g. dekanu odgovoril med drugim:

"Od vseh pisem, ki sem jih prejel, odkar sem v begunstvu, me je Vaše najbolj razveselilo, pa obenem — zaradi Vaše bolezn — tudi užalostilo.

Vi ste bili in ostanete (kakor bi rekel Anglež) 'Landmark' Bele Krajine. Z njo ste tako zrasli, da ste postali njen pravi sin. Saj ste v Beli Krajini preživeli eno celo človeško dobo in to v delu za dobrobit deželice. Z njo ste trpeli in z njo ste se veselili, postali ste najbolj markantna osebnost Bele Krajine. Bela Krajina in Vaše ime bosta ostala za vselej tesno povezana.

Vaše SLOVO OD BELE KRAJINE sem v teh dneh večkrat prebral. Je krasno in sega v srce. Toda v tolažbo naj Vam bo, da belokranjsko ljudstvo prav tako toži za Vami, da bele breze, srebrna Kolpa, Gorjanci in Mirna Gora žalujejo za Vami in Vam pošiljajo iskrene pozdrave.

Naj Vam bo tudi v tolažbo — čeprav dosti grenko — da tudi jaz ne bom več videl Bele Krajine, dokler je v trdem rdečem suženjstvu, čigar temni plašč pokriva njo in vso državo. Prav kakor

je izjavil kardinal Stepinac pred Sodiščem: Ves narod je v ječi. Jaz sem to videl in občutil, ko sem se na žalost vrnil iz Londona domov. Zato nam ne preostaja drugo, kot prositi Vsemogočnega, da skrajša dobo usode strašne, ki je našo domovino, ožjo in širšo, prizadela — da bo sonce svobode zopet zasijalo nad Gorjanci in Mirno goro, nad belimi brzcami srebrno Kolpo. Bog je bil, je in bo vsemogočen".

Kako kremenitega značaja je bil pokojni g. dekan, najbolj zgovorno pove njegovo vedenje pred partizanskim sodiščem. V Dolgi vasi pri Kočevju sta se gledala iz obraza v obraz s samim Titom. Zaprli so ga najprej v Kočevju potem v Ribnici. Tu so ga hoteli na vsak način prisiliti, da bi sprejel "novi red" — komunizem. Postavili so ga pred strojno puško, toda junak se ni zgrudil na kolena, ni se ustrašil smrti. Ponovno je moral pred sodišče, kjer mu je sodnik pomolil spisano izjavo, češ: podpiši, pa bo vse dobro. G. dekan je prebral in mirno vrnil z besedami: "Tega ne podpišem. Duhovnik sem, ne morem".

Zopet so ga zaprli. V novembru 1949 so ga odvedli v Stično, od tam se mu je posrečilo zbežati v Ljubljano. Od tam se je ob koncu vojne umaknil v Lano pri Bolzanu v Južnem Tirolu. Tam je bil, kot je sam zapisal, za kaplana v zavetišču za stare in onemogle pri sv. Ani, kjer je letos 3. jan. prenehalo biti njegovo plemenito in junaško srce. V veliko tolažbo nam je poročilo g. L. Gorenca, da je bilo pri pogrebu šest slov. duhovnikov.

Bog daj večni pokoj duši preč. dekana Bitnarja!

ZOPET SMRTNA NESREČA ROJAKA

Wanneroo, W.A. — Menda ni še nihče poročal, bom pa jaz podpisana. Zgodilo se je v kraju Mt. Isa, Qld. Lado Stare, mlad mož, doma iz Kranja, je šel ob 11. zvečer na delo, pa ga je zadel na cesti avto ter ga na glavi hudo poškodoval. Takoj so ga spravili v bolnišnico, toda čez dve uri je umrl. Zapušča dva majhna otročiča in ženo, ki je moja hči Gabriela. To je bilo dne 17. januarja zvečer. Žalostna žena se pripravlja na vrnitev sem k nam v Western Australijo, ko bodo stvari za rajnim možem urejene. Pokojni ima v Avstraliji brata Tona, ki tudi dela v kraju Mt. Isa.

Koliko naših rojakov že počiva v vroči avstralski zemlji! In to so večinoma mladi. Mi, ki smo že med starimi, se pa še kar držimo, hvala Bogu, in pri zdravju smo. Lahko tudi nam ni, zaslužek ni lahek in ga je kar težko dobiti, ko je precej brezposelnosti. Zlasti ni prijetno tukaj pri nas, ko vročina kar ne odneha in dežja noče biti, da bi nas vsaj malo ohladil.

Naj še omenim, da je prišla moja starejša hči iz domovine in je zdaj že pet mesecev med nami. Je kar zadovoljna. Delo je dobila v tovarni in živi pri sestri. Lepe pozdrave pošilja vsem rojakom Ana Paulin,

Izpod Triglava

SV. VID NAD CERKNICO in njegov župnik Kazimir Nastran sta nam znana, če drugače ne, iz lanskimi in predlanskimi MISLI. Objavili smo župnikovo zahvalo za darove v svrhu popravila cerkve v Štrukljevi vasi. Zdaj je prišla novica, da so župnika obsodili na deset mesecev zapora. Je pač "zločinec". Kaj je zagrešil? Prišla je faranka in hotela prejeti zakramente. Župnik ji je povedal, da ji ne more ustreči, ker ni cerkveno poročena. Kaj drugega naj bi ji bil povedal? Toda ženska je župnika zatožila "možu", on pa komunistični oblasti — in župnika so obsodili, ker se noče prilagoditi "novi stvarnosti". Dobil je sprva šest mesecev. Pritožil se je na višje sodišče, ki je pa njegov priziv smatralo za tako "predrznost", da mu je navrglo še 4 mesece in s tem dokazalo, koliko verske svobode je v Titovini.

PISMO IZ LJUBLJANE pravi: "Kljub mrazu in snegu so božični prazniki lepo potekali. Vse cerkve so bile polne in prazničnega razpoloženja ni manjkalo, čeprav je bil uradno tudi ta Božič deloven dan. Ponekod so imeli mraza do 16 stopinj pod ničlo."

PREVEČ AVTOMOBILOV JE V LJUBLJANI za majhno število garaž in odprtih prostorov za parkiranje. Pred tremi leti so računali, da bo leta 1970 blizu 9.000 osebnih avtomobilov, pa se je izkazalo, da se bo to zgodilo mnogo prej. Za nove garaže pa ni prostora. Rešitev iščejo v tem, da imajo v načrtu večnadstropne garažne prostore in podtalne garaže pod velikimi poslopji.

METLIŠKI PROŠT VERDERBER je dobil 9 mesecev ječe zaradi "netenja verske nestrpnosti", o tem smo že poročali. Več o tem smo brali pozneje. Kaj je zagrešil? Žena komunista Kramariča je na smrtni postelji prosila moža in sina, naj ji poskrbita za cerkveni pogreb. Obljubila sta, potem pa dano besedo pozrla. Prošt je v cerkvenem oznanilu omenil, naj bi ljudje držali dano besedo, zakaj vsakdo ima popolno pravico, da si izvoli pogreb po svojem prepričanju. Nikogar ni imenoval, nikogar "napadel". Vendar — v keho z njim, so rekli komunisti in sodnik je moral prošta obsoditi.

KAMNIŠKI VLAK je dobil motorno vleko namesto nekdanje parne. Je zdaj dosti hitrejši, pa ima

zato manj vagonov. Potniki se pritožujejo, da je vlak prenatrpan in na ovinkih nevaren, ker stojče potnike premetava sem in tja, da se kobalijo drug čez drugega. Tako je moral ta ubogi vlak, ki je dolga desetletja veljal za vzor počasnosti, dognati resničnost starodavnega pregovora, ki pravi, da naglica ni dobra.

TRŽAŠKA "DEMOKRACIJA" je izračunala: Policijski narednik v Združenih Državah prejema mesečno 261.000 lir plače. S to plačo si lahko kupi 65 srajc. V Italiji si uradnik enake stopnje s svojo mesečno plačo lahko kupi 17 srajc. Sovjetski policaj si na mesec zasluži 6 srajc. Prav toliko policaj v Titovini. "Demokracija" zaključuje: "Nov dokaz, da titovci tudi na policijski ravni ne zaostajajo za boljseviki."

V SEŽANI NA KRASU je jugoslovanski carinik preiskoval prtljago mlademu tržaškemu izobražencu, ki se je vračal z obiska onkraj meje. Prvi je govoril "jugoslovansko", drugi slovensko. Carinik ga pouči: "Treba, da se naučite srpski, tovariš." Odgovor: "Ne gospod, treba, da se vi naučite po slovensko, ko ste v službi v Sloveniji." Odgovor je bil cariniku tako nov, da baje ni nič več zinil. Slovenci onkraj meje mu očitno ne dajejo takega zdravega odgovora...

VERA V VEČJO SVOBODO in zmanjšano policijsko zasledovanje v domovini se vztrajno razširja med slovensko (in jugoslovansko) emigracijo. Vendar se nam zdi, da ta vera stoji na kaj trhljih nogah. Spet in spet nam pride na uho, da se bojijo dopisovati z emigranti-begunci in prejemati od njih pošto. Brat bratu, oče sinu, mati hčerki. Še najbolje gre skozi tista pošta, ki je podobna vojaškim kartam z bojne fronte: Zdrav sem in dobro se mi godi. Upam, da je z Vami enako. — Res ni povsod in vedno tako, pritisk malo popusti, pa čez čas v jak spet zasujejo. Staro komunistično pravilo je: En korak nazaj, potem pa dva naprej...

PRIHODA NOVE USTAVE, vsedrjavne, z razdovednostjo in skrbjo pričakujejo v Sloveniji. Dolgo jo že kuhajo komunisti, baje s Kardeljem na čelu, dolgo se šušlja o njej to in ono, do končne formulacije in objave še ni prišlo. Najbolj skrbi ljudi, če je res, o čemer se vztrajno vzdržujejo glasovi, da bo nova ustava odpravila "republike" in uveljavila spet nekake banovine, ki ne bodo upoštevale narodnosti, ampak le zmehčane in menda gospodarske okoliščnosti pri razdelitvi države v "pokrajine".

Nadškof Anton Vovk

V NADŠKOFIJO je sv. Oče povzdignil dosedanja ljubljansko škofijo z odlokom dne 27. januarja 1962. To se je gotovo zgodilo za priložnost praznovanja 500 letnice, odkar je Ljubljana postala škofija. Slišimo, da je škof — sedaj nadškof — Anton Vovk zelo bolehen, če ne naravnost bolan. Nedavno je dal vedeti, da bodo v tem letu meje nekaterim župnijam v njegovi škofiji precej spremenjene. S tem bodo gotovo nastale razne nevšečnosti in presnel jih bo le škof z močnimi živci.

V OLŠEVKU NA GORENJSKEM je dne 2. febr. umrl. bivši žužemberški dekan Karl Gnidovec v 85. letu starosti. V Žužemberku je deloval 42 let. Leta 1942 so mu komunisti porušili farno cerkev sv. Mohorja in Fortunata, od tedaj se služba božja vrši v cerkvi sv. Roka. Njega samega je pozneje "ljudsko sodišče" v Novem mestu obsodilo na smrt, vendar so ga pomilostili na dosmrtno ječo, končno pa izpustili z omejitvijo, da se v Žužemberku ne sme vrniti. Tako je svoja zadnja leta preživel v Olševku. Pogreba se je udeležilo 50 duhovnikov in množica vernikov, med katerimi je bilo mnogo gostov iz Žužemberka.

"K A M N I B O D O G O V O R I L I"

ZARES, NEHOTE SE SPOMNIŠ besed Kristusovih: Če bodo ljudje molčali, bodo kamni govorili...

Ali se ne pogovarjamo včasih tako, kot da smo Slovenci l j u d j e v Avstraliji, Avstranci okoli nas pa — kamni?

Toda glejte, mi — slovenski l j u d j e — tako radi molčimo o potrebi, da bi se naši otroci učili slovenščine. Ni mogoče, pretežko je, koncem koncev nepotrebno, v Avstraliji nezaželeno...

Pa vam nastopi "kamen", pravi Avstalec, celo avstralski zvezni minister, ki je po poročilu dnevnika SYDNEY HERALD takole govoril:

Mr. Downer told 28 migrants from 13 countries not to turn their backs on their national past.

"Be proud of your own national culture and give very freely of it to Australia", he said.

"In your zeal to learn English, don't forget to bring up your children at least to be bilingual,

Misli, March, 1962

teaching them the language of your ancestors."

"We are living in an increasingly inter-mixed world, whether we like it or not."

Mr. Downer told the migrants that while it was in their interest to learn English and to mix freely with Australians, they should not forget their national costumes, native languages and great national heritages.

Tako!

Ali naj mi l j u d j e še in še molčimo o tem, o čemer nam zdaj že k a m n i govorijo?

Ali boste slovenski starši še in še molčali, ko vam otroci samo po angleško govorijo in odgovarjajo?

Vsaj k a m n o m verjemite, da ne delate prav!

Nardžič

mož in žena

Dr. A. Trstenjak:

MED LJUDMI

"V PRIMERI Z ZAKONOM JE ROJSTVO malenkosten in smrt nepomemben dogodek".

Težko bi močneje poudaril usodno važnost razmerja med možem in ženo, kakor jo je s tem stavkom neka ameriška pisateljica.

Vse preveč enostransko je, če vzgojitelji poudarjajo, da je glavna krivda, zakaj je vedno več zakonskih razdorov in ločitev, v veliki uživaželjnosti, češ da so ljudje že v temeljih napačno usmerjeni, ko stopajo v zakon samo z željo, da bi uživali, na žrtve, ki jih zakonsko življenje zahteva, pa niso nič pripravljeni.

Pri tem vzgojitelji navadno dodajo še romantično bajeslovno mnenje, da so bili ljudje nekoč drugačni: bolj pripravljeni na žrtve in v zakon niso stopali zaradi užitkov in prijetnega življenja.

Kar ne morem verjeti, da bi bil človek v osnovnih težnjah in svoji naravi dandanes drugačen, kot je bil nekdanj.

Spremenilo se je res veliko od starih časov do danes, a nespremenjeno je ostalo prastaro, **večno hrepenenje človeškega srca po sreči**. V našem primeru po uživanju sreče v zakonskem življenju in obenem težnja, da bi srečo uživali "bolj poceni". In še to, da bi bila ta sreča čim daljša, čim trajnejša.

Boj zoper "zvišanje cen" za srečo je znan v vseh časih. A prav to je znamenje globljega in zato tem bolj odkritega boja, ki ga imamo v človeških srcih za znižanje osebnih žrtev, za znižanje obresti, ki jih mora človek plačevati, ako hoče, da mu življenje takorekoč posodi nekaj trenutkov sreče in zadoščenja.

Razlika med nekdanj in danes je predvsem dvojna:

Prvič: nekoč so imeli besedo samo maloštevilni izvoljenci, ki so lahko dali duška svojim osebnim željam in potrebi po užitkih. O njih tudi stara zgodovina ne molči. Vsa množica milijonov neznanih in neimenovanih človeških src je pa šla skozi življenje, ne da bi jo kdo vprašal, kako se počuti, kaj si želi in kaj v zakonu ali izven zakona pogrša.

Danes je svet že toliko napredoval, da bolj ali manj vsakdo sam odloča ali vsaj soodloča pri svojem življenju, zlasti, kadar gre za vprašanje njegove osebne sreče v zakonu.

Drugič: upoštevati moramo, da se je udobnost življenja v zadnjih desetletjih neverjetno dvignila. Kljub pomanjkanju in gospodarskim krizam moramo priznati, da ima današnji človek poprečno več zunanjega udobja, kot so ga imeli v prejšnjih časih kralji in cesarji. Pomislimo samo na elektriko, na potovanje z železnico, na avtomobilski, letalski in poštni promet, ko so nekdanj morali jezdit in se s konji voziti po cele tedne in mesece ob raznih vremenskih prilikah in neprilikah. Pomislimo na zdravstvene naprave, zdravila, varstvo pred boleznimi, na starostno zavarovanje in tako dalje.

Vzporedno z družbenim in tehničnim napredkom pa se je čisto naravno dvignila tudi **osebna zavest** in z njo tudi **osebne potrebe**.

Med stopnjevanje osebne potrebe, ki je zanje sodobni človek vedno bolj občutljiv in zahteven, sodi kajpada tudi zakon in življenje v zakonu. Zlasti se je povečala tudi občutljivost za osebno čast in dostojanstvo. Dandanes človek zahteva zase več, kot je zahteval nekoč, zato tudi od svojega življenjskega druga pričakuje več in je za nerazumevanje bolj občutljiv. Osebnostne žalitve in brezobzirnost težko prenaša. Zato tudi zakona ne pojmuje kot usodno **b r e m e**, ki ga mora po sili razmer prenašati, pa naj bo mož še tako nečloveški in brezobziren ali pa žena napram možu.

Po teh ugotovitvah lahko spoznamo, da golo rohlenje in zgražanje nad sodobno užitek željnostjo nič ne pomaga. Nasprotno: edino, kar je dolžnost vseh, ki se ukvarjajo s človekovo osebnostjo in njenimi potrebami, je, da pomagajo dvigniti tudi zakonsko življenje — medsebojne osebne odnose med zakonci.

Z drugo besedo: **priostriti je treba ženi čut za osebne težnje moža**. Prav tako pa tudi možev čut, da bo znal ceniti **ženino osebno dostojanstvo** in pravice do popolnega osebnega zadoščenja in sožitja z njim.

V naslednjih poglavjih bomo skušali ta načela nekoliko bolj pojasniti.

PAPO PIO X BEATA

PRED DESETIMI LETI JE IZŠLA KNJIGA z gornjim naslovom. V Italiji. In vendar vsak poznavalec laščine takoj ve, da to ni italijanščina. Naj brž dostavim, da tudi latinščina ni. Da ne bo kdo dalje ugibal, naj bo kar naravnost povedano: Naslov omenjene knjige ni vzet iz nobenega narodnega jezika, pa tudi na 107 straneh knjige same takega jezika ni.

Zapišimo v tem jeziku naš čast bodi Očetu...

"Gloro al la Patro kaj al la Filo kaj al la Spirito Sankta. Kiel estis en la komenco kaj estas nun kaj estos chiam kaj en la jarcentoj da jarcentoj. Amen."

Papež sv. Pij X. je edini papež, ki je o njem spisana knjiga v tem jeziku. Takrat, ko je knjiga izšla, še ni bil razglašen za svetnika, z drugo besedo: še ni bil "kanoniziran". Bil je samo "blažen", kar se v uradnem jeziku Cerkve reče: "beatificiran". Zato je v naslovu knjige pisano; BEATA, ne pa — SANKTA.

Ljudje, ki govorijo ta čudni jezik, so se lansko poletje skoraj iz vseh dežel sveta zbrali na kongres v Bologni in tam slovesno razglasili sv. Pija X. za svojega patrona. To "izvolitev" so ovekovečili s postavitvijo marmornate plošče v novi cerkvi, ki je posvečena temu svetniku. Seveda kongresniki niso bili sami katoličani.

Čas je, da povemo — tistim, ki še niste sami uganili —: ta jezik je *esperanto*, umeten jezik, nalašč sestavljen kot mešanica raznih jezikov, da bi služil ljudem vsega sveta kot mednarodna govorica. Največ besed je menda vzeti iz romanskih jezikov, nekaj iz germanskih, iz grščine itd. Podoba je, da slovanski jeziki komaj prihajajo v poštev.

Esperanto je zamislil Ludvik Zamenhof leta 1887. Kljub temu, da Zamenhof ni dosti vpošteval slovanskih jezikov, se je za esperanto med prvimi zainteresiralo nekaj izobražencev v Rusiji. Kmalu se je novi jezik priljubil Francozom in leta 1903 je začel izhajati prvi katoliški list v esperantu: ESPE-RO KATOLIKA, ki še danes izhaja. Nastali so mednarodni kongresi za širjenje esperatskega jezika in gibanje se je bolj in bolj širilo. Seveda pa ni manjkalo takih, ki so se iz tega umetnega jezika norčevali in mu celo javno nasprotovali. Spet drugi so v načelu priznavali pomen umetnega mednarodnega jezika, želeli so si pa drugačnega in so sestav-

ljali nove. Vendar se nobeden ni prijel in esperanto je ostal na pozorišču.

Vsi esperantisti, katoliški in nekatoliški, so z velikim navdušenjem pozdravili prvo priznanje, ki ga je esperantu dal papež — Pij X. — leta 1906. Izjavil je, da ima ta jezik veliko bodočnost, in je poslal apostolski blagoslov francoskemu duhovniku, ki je imel v tem jeziku prvo pridigo. Priznanje s tako visokega mesta je dalo esperantu nov zagon. Na mnogih mednarodnih kongresih so začeli poleg drugih jezikov uporabljati esperanto.

Zdi se, da tista napoved pepeža sv. Pija X., da ima esperanto veliko bodočnost, trenutno še ni uresničena. Do splošnega priznanja in uporabe med narodi se ta umetni jezik še ni povzpел. Počasi pa le prodira in v časih, ko je več in več mednarodnih prirediteljev, sestankov, kongresov, razgovorov — kdo more reči, da papež ni vedel, kaj govori? Po vseh svetovnih univerzah uvajajo učenje tujih jezikov — v Avstraliji na primer poudarjajo nujno potrebo, da čim več njenih ljudi zna razne azijske jezike — pa je to učenje kaj težka zadeva. Esperantisti poudarjajo, da je za učenje esperanta treba komaj desetina truda in napora, da se ga priučiš, v primeri s katerim koli drugim jezikom.

Seveda esperanto nima namena, da bi postal edini jezik na svetu in da naj bi drugi jeziki sploh izginili. Gre le za to, da se ga svet oprime v medsebojnem občevaranju naroda z narodom, posamezni narodi bodo seveda za "domačo uporabo" ostali pri svojih jezikih in jih gojili ter razvijali do čim večje populnosti.

Naj omenim, da smo imeli tudi Slovenci moža, ki mu esperanto ni bil všeč, pa je sestavil svoj lastni mednarodni jezik — EVLALIA. Po naše bi se reklo: blagolasnost. Ta mož je bil znani učenjak — jezikoslovec, frančiškan p. Stanko Škrabec. Težko je reži, če je škoda ali ne da je njegova "avla-lia" ostala na papirju.

Za esperanto se zanima tudi Avstralija. Prav letos — od 2 — 6. januarja — se je vršil v Sydneyu svetovni esperantski kongres, dasi je centrala za propagando esperanta na tem kontinentu v Melbourneu. Kot eden najbolj vnetih esperantistov je v Sydneyu znan Hrvat Ivo Matašin, star naseljenec, po poklicu čevljar.

V samem Sydneyu je baje okoli 2.000 esperantistov, pa se njihovo tevilno stalno večja. Esperantski klubi obstoje tudi po drugih mestih: v Canberri, Newcastleu, Katoombi itd., da omenim samo državo NSW.

Ni nam znano, če je med avstralskimi esperantisti tudi kdo od Slovencev. — **Notus.**

POROČILO iz Slavnega Perth, W.A.

Dr. Ivan Mikula

SOBOTA 3. MARCA ZJUTRAJ. Pravkar sem odmaševal v kapeli šolskih sester. Sedim pri zajtrku in opazujem "sončni dežek" zunaj na vrtu. Mora neprestano škropiti, da se ob soncu in vročini vse ne posuši. Le trajni umetni dežek ohranja rušo zeleno in cvetje sveže. Onkraj ceste na vogalu se mi reži — rdeči poštni nabiralnik in me sprašuje, če bom pravočasno vrgel vanj to pisanje. Zato hitro na papir s poročilom!

Te dni bo v cerkvi St. Mary's v Leadervillu, na naših zasilnih Brezjah, za dva kratka tedna zopet ustoličena Marija Pomagaj, ki je pred petimi leti kot prva priromala med Slovence v Avstraliji. To bodi povedano v čast in hvalo rojakom v Perthu. Marljive slovenske žene skrbijo zanjo in jo kinčajo.

Za sedaj pa kaj drugega.

Proslava 2. obletnice smrti kardinala Stepina

Priredili so jo Hrvati svojemu slavnemu mučeniku. V cerkvi Osborne Parka so imeli slovesno sv. mašo s primernim cerkvenim govorom, ki ga je imel novodošli hrvatski pater Globan, salvatorijane. Povzel je glavne misli iz kardinalovega poslovnega pisma vernikom, kar je globoko seglo v srea navzočih. Sveto mašo so darovali v staroslovenskem glagolitskem jeziku, kot je običajno v Dalmaciji in na otočju. Pevski zbor je prepeval bogoslužne speve v hrvatskem jeziku. Službi božji je predsedoval nadškof iz Perth, g. Prenderville.

Moram reči, da sem skoraj zavidal Hrvatce za to lepo bogoslužje, ki je dediščina davnih prednikov, dar svetih blagovestnikov Cirila in Metoda. Nadškof zagrebški, kardinal Stepinac, je gotovo ves vesel gledal iz nebes na svoje rojake v Perthu in okolici, ki so kljub delavniku in vročini v lepem številu napolnili cerkev. Tudi jaz sem spoštljivo pokleknil pred kardinalovo sliko in v duhu počastil njegovo grobnico v častitljivi prvostolnici cerkvi v Zagrebu. Ko smo bili v Rimu sgojenci istega kolegija — kdo bi si bil takrat mislil, da bomo tega skromnega in ponižnega mladega moža nekoč častili kot pravega nebeskega zavetnika tako daleč od Rima in Zagreba — v Perthu! Res, čudovita so pota Previdnosti in njenih služabnikov!

Nove cerkvene zgradbe

Sv. Bernardka, lurska pastirica, sme biti prav vesela svoje nove cerkve v Glandaloghu. Novi župniji sta odstopili ozemlje in vernike znani župniji

v Leadervillu in Osborne Parku, odkoder sem nekoč pogosto hodil maševat v samostansko cerkev Malih Sester (Little Sisters of the Poor), ki oskrbujejo velik dom za stare in onemogle. Zdaj je tam župnija.

Bernardka je gotovo ljubila cerkve v romanskem slogu, ki so jih Pireneji polni. Tudi ta nova cerkev je zgrajena v tem slogu — prijetna razlika od cerkva v Leadervillu, Osborne parku in Subiacu, ki so vse gotske. Če bi v novi cerkvi opeko pokrival omet, bi me spominjala na mnoge starodavne cerkve v naši domovini z ljubko zaokroženimi okni, močnimi oboki in trdnimi stebri.

Pa krasni Floreat Park! Najmodernejši okraj med Perthom in Indijskim oceanom, posejan s svetlimi prozornimi steklenimi hišami in prekrasnimi vrtovi, zgrajenimi po najmodernejših novih načrtih. Tudi ta ima sedaj novo župnijsko cerkev in spet je treba reči: edinstveno, najmodernejšo v Zahodni Avstraliji. Sv. Cecilije, zavetnice nove župnije, ki je pač vajena klasičnega sloga rimskega imperija, nenavadna cerkvena zgradba menda ne bo begala. Pentagon ali peterokotnik nosi pet stebrov, ki so vsi povezani s steklom in svetlobo. Oltar je zelo učinkovito poudarjen kot središče in žarišče bogoslužja in krščanskega življenja. Kajpada bi sv. Cecilija rada imela še orgle, pa bo morala še malo počakati in potrpeti, da bodo plačani dolгови in bo zanimanje za pevsko stran bogoslužja tod okoli nekoliko napredovalo.

Harmonično sta se zedinili pri tej cerkvi krščansko izročilo in arhitektura, da ustvarita bogoslužni prostor, ki je zaenkrat obiskovalcem zelo nenavaden. Pologoma se bo pa zgodilo kot v sydneyjskem Carltonu. O njem mi je pravil prijatelj: Sprva so se ljudje šalili, da je naša nova cerkev kardinalova "Opera House" (poleg moderne cerkve namreč stoji lesena hiša kardinalove družine), sedaj so se pa že tako navadili, da se v nobeni cerkvi ne počutijo tako doma kot v svoji. Tako bodo tudi prebivalci modernega Floreat Parka, kjer se udmačujejo tudi ugledni naši rojaki, vzljubili lepoto hiše božje, ki je posvečena slavi in službi Najvišjega, pa seveda tudi dušam, ki so brez milosti božje pravcate reve, pa naj bi bili njihovi domovi še tako prešerni in bogati.

Perth — doživel je svetovno slavo.

Mesto luči, svetlobe, prijateljstva! Tak glas je

Misli, March, 1962

šinil o njem po širnem svetu. Vse to v zvezi z Janezom Glennom v vsemirju.

(Janez na papeškem prestolu, Janez v Washingtonu, Janez v vsemirju — Janez pred imenom dr. Mikule — "kranjski" pa nobeden od njih. — Op. uredn.)

Ves svet je vesel poletov v vsemirje. Naporno raziskovanje, tvegani poskusi, bistroumnost, potrpljenje znanstvenikov, vse to je končno poplačano z zmago poletnikov v svetovni prostor — astronautov in kozmonavtov. Ameriški izletnik polkovnik Glenn je kar ob prvem poskusu trikrat obkrožil zemljo v zavirljivi višini 250 milj. Ob nadaljnjih uspehih bodo zgodovinarji prisiljeni skrajšati spise o morskem izletniku Kristofu Kolumbu...

Naš Perth je opravičeno ponosen na svoj veliki delež in doprinos k slavi Janeza Glenna. Vsemirska ladja je brzela nad črno Afriko in nad temnim Indijskim oceanom, le zvezde so pomežikovale nad njo, tudi avstralska pradomovina črncev pač ne obeta kaj drugega kot neprodirno noč. Ali nenadoma se zaiskri v aparatih pred očmi astronauta razsvetljenje Perth in hip nato se že zasliši iz temnih podnebnih višin pozdrav in zahvala za tako pozornost. John Glenn se je oglasil in izkazal priznanje budnim meščanom našega Perth.

Tedaj je zalilo vse mesto nepopisno veselje in navdušenje. Ponos, svetlejši kot razsvetljeno mesto, je navdal vsa srca in penniji, potrebni za kritje stroškov, so leteli skupaj skoraj tako hitro kot astronautova barka pod nebom. Ata župan, Sir Harry Howard, se je sprva upiral, ker se mu je zdelo škoda denarja. Naposled se je dal pregovoriti, dopovedali so mu, da denar ne pojde za prazen nič. Tako se je Perth proslavil in to zlasti v očeh hvaležne Amerike, od tam po vsem svetu. Tako se se-

daj to divno mesto še z večjim zanosom pripravlja na novembrske "Empire Games", ki bodo gotovo privabile izredno število športnikov, tekmovalcev in gledalcev od vseh vetrov. Tako se morda dobesedno uresniči rek, da je usoda Perth zapisa na zvezdah, med katere lahko štejemo tudi tistih 50, ki krasijo zastavo U.S.A.

Atu županu in mami županji še sedaj zvezde ugodno sijajo. Povabljeni sta bila v New York na proslavo astronauta Glenna. Hudomušni poročevalci naših listov trdijo, da se je Glenn nekoliko pošalil, ko je na slavnostnem banketu rekel: "Postal sem nekoliko živčen, ko sem med gosti zapazil gospoda župana iz Perth. Pa mož menda ja ni prinesel računa za razsvetljavo..."

Slovenska proslava

Pa se vrnimo iz vsemirja in New York v Perth — med Slovence! V Floreat Parku sta nam na domači slavnosti g. Jože in ga. Jožica Hribar predstavila sina Franka o priliki njegovega 21. rojstnega dneva. Gostje in prijatelji so priljubljenemu Franku, ki je ponos staršev in ondotne slovenske skupnosti, nagrmadili celo kopo darov. Dobro, da mu je oče podaril nov Holden-Special in tako ni bil v zadregi glede prevoza darovanih reči. Frank, najboljši dar naj Ti pa nakloni Bog: zdravje, uspehe v študiju, srečo v bodočem poklicu, globoko verno srce!

V Leadervillu se je pa vršila poročna slavnost. Ženin John Lunder je pripeljal pred oltar Marije Pomagaj svojo nevesto Nancy Crisoffolly. Vsi Slovenci smo se veselili z vzgledno Lundrovo družino, povsod priljubljeno. John, Nancy, Bog vama dodeli zvrhano mero sreče na skupni krščanski poti skozi življenje! Čestitke vama in staršem!

G. NACE ČRETNIK POROČA O PARIZU

DOLGA LETA JE BIL NASLOV Slovenske katoliške misije v Parizu: Rue Saint-Fargeau 4, Paris XX. Tam je bila pisarna, tam je bilo skladišče, tam je bilo stanovanje duhovnikov. Vse tako tesno, da je g. Flis imel samo dvojno izbilo v svoji sobi: "ali glavo skozi vrata, ali noge skozi okno..."

Nedavno je Slovenska misija dobila nove prostore in je sedaj njen naslov: 7 rue Guttenberg, Paris XV. Na tem naslovu sedaj g. Flis, tudi stanuje, dočim je g. Čretnik ostal na prejšnjem naslovu.

V daljšem dopisu poročja g. Čretnik o tej spremembi in kako je do nje prišlo. Nekateri listi so objavili celotno poročilo. Tako na primer KATOLIŠKI GLAS v Gorici, ki pa dostavlja dopisu na-

slednjo opazko:

"Ko človek prebira slična poročila o delu in skrbi slovenskih duhovnikov za naše izseljence, se nehote vpraša: Kaj pa dela Izseljenska matica v Ljubljani, kaj jugoslovanski konzuli? Odgovor je vedno eden in isti: Vsi skrbijo samo za propagando in jim nikar ni mar blagor slovenskih izseljencev. Zanje, kdor ni komunist, ni rojak, in zato ne zasluzi nobene pomoči. Torej isto kot pri nas na Primorskem. To je žalostno a resnično dejstvo, na katero ne smemo pozabiti, ko presojamo slovenski komunizem in ko Primorski dnevnik in Delo poročata o kakih sprejemih izseljencev v domovini. Vse je samo propaganda, resnična skrb je samo pri duhovnikih in izseljencih samih."

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

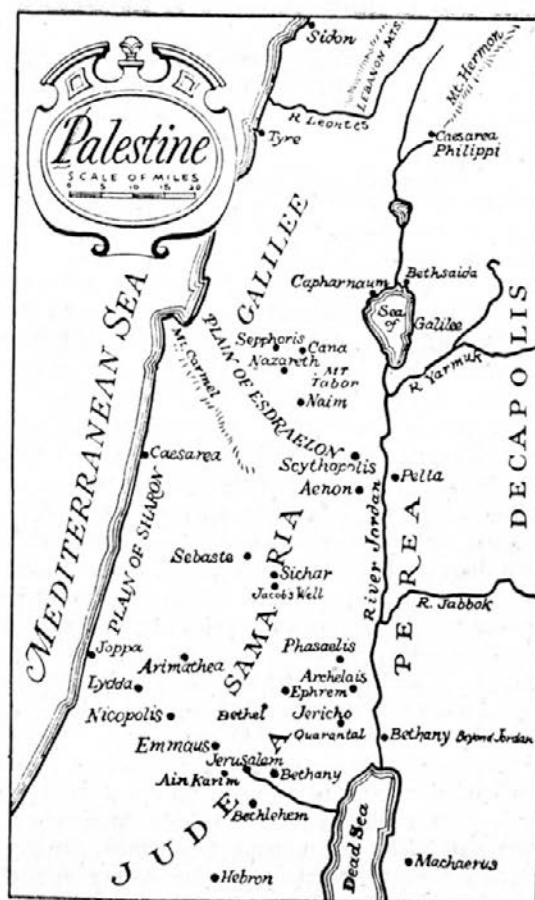
ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijskih imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijski vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi, moramo Kristusa kar najboljše poznati!

ZAROČENCA Marija in JOŽEF

Z rojstvom Jezusa Kristusa je bilo tako: Ko je bila njegova mati Marija zaročena z Jožefom, je bila, preden sta skupaj prišla, noseča od Sv. Duha. Ker je bil Jožef, njen mož, pravičen in je ni hotel osramotiti, jo je sklenil skrivaj odpustiti. Ko je pa to premišljal, glej se mu prikaže v spanju angel Gospodov in pravi:

“Jožef, sin Davidov, ne boj se vzeti k sebi Marije, svoje žene; kar je namreč spočela, je od Sve-tega Duha. Rodila bo sina, ki mu daj ime Jezus, zakaj on bo odrešil svoje ljudstvo njihovih grehov”. Vse to se je pa zgodilo, da se je spolnilo, kar je bil Gospod napovedal po preroku, ki pravi: “Glej, de-vica bo spočela in rodila sina, ki se bo imenoval Emanuel, kar pomeni: Bog z nami”.

Ko se je Jožef zbudil iz spanja, je storil, kakor mu je velel angel Gospodov, ter je svojo ženo vzel k sebi. In je ni spoznal, dokler ni rodila sina, in dal mu je ime Jezus.

BILO JE V NAZARETU

Slovesna zaroka je pri Judih imela značaj prave poroke. Vendar je nevesta navadno ostala še kako leto pri starših, nato jo je ženin slovesno odpeljal na svoj dom in se je vršila poročna svatba. Medtem sta se ženin in nevesta malo videla. Kmalu po Marijini vrnitvi iz Ain Karima je bilo lahko opaziti njeno stanje. Jožef je prišel v veliko zadrego. V Marijino nedolžnost ni dvomil, skupaj sta bila napravila obljubo devišstva, ki naj velja tudi v zakonu. Odkod njena nosečnost? Slutil je nekaj velikega, iz spoštovanja do božje skrivnosti Marije ni vprašal. Vedel je pa, da bi po judovski postavi lahko prišla v javno osramočenje, celo sam bi jo moral naznaniti. Kaj napraviti? Če se na skrivnem stvar uvedi, bo menda najboljše. Tako je razmišljal Jožef, toda angelo besede so prinesle vse boljše rešitev. Brez dvoma mu je zdaj tudi Marija sama povedala, kako se ji je bil prikazal nadangel Gabriel in kako se je vse po božjem uravnavanju zgodilo.

Tiste dni je od cesarja Avgusta izšlo povelje, naj se popiše ves svet. To prvo popisovanje se je vršilo, ko je bil Kvirinij cesarski namestnik v Siriji. Šel je torej tudi Jožef iz Galileje, iz mesta Nazareta, v Davidovo mesto, ki se imenuje Betlehem — bil je namreč iz hiše in rodovine Davidove — da bi se popisal z Marijo, svojo zaročeno ženo, ki je bila noseča. Ko sta bila tam, se ji je dopolnil čas poroda. In porodila je sina prvorojenca, ga povila v plenice in položila v jaslji, ker zanj ni bilo prostora v prenočišču.

V prav tistem kraju pa so pastirji prenočevali pod milim nebom in bili na nočnih stražah pri svoji čredi. In glej, angel Gospodov je pristopil k njim in svetloba Gospodova jih je obsvetila in silno so se prestrašili. Angel jim je rekel: Ne bojte se; zakaj, glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo: Rodil se vam je danes v mestu Davidovem Zveličar, ki je Kristus Gospod. In to vam bo znamenje: Našli boste dete, v plenice povito in v jaslji položeno. In v hipu je bila pri angelu množica nebeške vojske, ki so Boga hvalili in govorili: "Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so Bogu po volji".

In ko so angeli odšli od njih v nebesa, so rekli pastirji drug drugemu: "Pojdimo torej v Betlehem in pogledjmo to, kar se je zgodilo in nam je oznanil Gospod". In pohiteli so, prišli tja in našli Marijo, Jožefa in dete, v jaslji položeno. Ko so to videli, so povedali, kar jim je bilo o tem detetu rečeno. In vsi, ki so slišali, so se čudili temu, kar so jim povedali pastirji. Marija pa je vse te besede ohranila in jih premišljevala v svojem srcu.

In pastirji so se vrnili in Boga slavili in hvalili za vse to, kar so slišali in videli, prav kakor jim je bilo povedano. In ko je bilo dopolnjenih osem dni, da bi bil obrezan, so mu dali ime Jezus, kakor je bil imenovan po angelu, preden je bil spočet.

ŠE NEKOLIKO POJASNILA

Leto Kristusovega rojstva ni natančno znano. Kot že rečeno, prvi bralci so vedeli, v teku časa se je pozabilo. Takrat so namreč šteli leta od ustanovitve Rima ali po letih vladanja tega ali onega cesarja. Šele v 6. stoletju je neki menih, Dionizij, prišel na misel, da bi naj ves krščanski svet štel leta od Kristusovega rojstva dalje. Po preiskovanju zgodovine je skušal ugotoviti, v katerem letu je bil Kristus rojen. Misli je, da se mu je posrečilo, in z njim vred so verjeli tudi njegovi sodobniki. Nastavil je leto Kristusovega rojstva v leto 748. po us-

Popisovanje se je vršilo zaradi pravilnega obdavevanja. Jožef je imel kako majhno posestvo v Betlehemu v solastništvu z ondrotnimi sorodniki. Verjetno je bila solastnica tudi Marija Tja bo treba potovati in je prišlo kakor nalašč Tam nihče ne bo ugibal o Marijinem stanju, saj niti ne vedo, da je od zaroke minilo komaj kakih pet mesecev. Res bo v Betlehemu polno drugih gostov, ki bodo prišli k popisovanju, pa nekam se bosta že stisnila za tisti čas, pozneje bo mogoče najti stanovanje v kaki sorodniški hiši. Verjetno je Jožef sploh mislil ostati v Betlehemu in se ne vrniti v Nazaret. Kot dober delavec bi s pomočjo sorodnikov že kako imel zaslužek. Marija je bila verjetno kar vesela, da sta mogla sprva najti le neki skrit in samotni prostorček.

Da je bil Jezus rojen ponoči, vemo iz tega, kar je angel povedal pastirjem. Natančnem čas in kraj sta v teku časa zašla v pozabljenje, prvi bralci evangelija so pa vedeli, zato evangelist ni natančneje opisoval. Zgodovinarji, ki so pisali okoli leta 200, pišejo, da je bila rojstna votlina na vzhodnem pobočju betlehemskega griča. Tam je dal cesar Konstantin postaviti veliko cerkev, ki še danes stoji.

Evangelist imenuje Jezusa Marijinega "prvorojenca". To poudarja zato, ker je judovska postava v zvezi s prvorojenci nalagala staršem posebne dolžnosti, pa jim tudi dajala posebne pravice. Tu pa tam se še danes oglasi kak svojevoljen razlagavec sv. pisma, ki trdi, da Marija ni imela samo enega sina, ampak po Jezusovem rojstvu še druge. Češ: zakaj bi se Jezus imenoval prvorojenec, če je bil edinček? Toda že sv. Jeronim, ki je poznal hebrejsko izrazoslovje kot malokdo, je zavrnil tako mnenje z besedami: "Prvorojenec ni samo tisti, ki mu sledijo še drugi, ampak tudi tisti, ki pred njim ni bilo nikogar." Ta evangelistov izraz torej prav nič ne ugovarja verski resnici, da je bila Marija deviška Mati in ostala Devica tudi po Jezusovem rojstvu.

tanoviti Rima in od takrat do letos je 1962 let. Tega štetja se je oprijel ves krščanski svet.

Poznejši bolj natančni in podlagi novih zgodovinskih ugotovitev se je izkazalo, da se je Dionizij zmotil vsaj za šest let, morda tudi več. To se pravi, za toliko let prepozno je nastavil leto Kristusovega rojstva. Ko je tako, bi se morda letos moralo pisati — 1968. Toda ker z gotovostjo tudi danes stvar ni dognana, menda nihče ne misli na spremembo in bomo še nadalje pisali leta kot zdaj.

ORLOVSKI SPOMINI

IZ LEŠČEVJA

Spisal brat Nardžič

(Nadaljevanje)

TISTEGA POPOLDNE SE JE V ŠKOFJI LOKI sestala družba samih dobrih ljudi, ki so imeli v mislih izlet na planine za Loko. Stojnik je bil med njimi. Kot zvest prijatelj je povabil s seboj tudi mene in me seznanil z izvoljeno družbo.

Prvi večer smo šli do Šentlenarta, kamor nas je povabil ondotni gospod župnik. Ljubeznivo nas je pogostil in nam pripravil lahko noč pod svojo gostoljubno streho.

Zvečer je vodil zabavo moj Stojnik. Župnik ga je hotel malo ukrotiti, pa se mu ni posrečilo. Dal mu je nalogo, naj hitro napravi parlamentaren govor o petroleju in ajdovih žgancih. Fant je svetlo pogledal, si obrisal usta in pričel:

"Gospoda moja..."

Govoril je dolgo, ne vem, kako dolgo. Bila je že pozna ura, pa je nismo nič čutili. Govoril je vse mogoče reči, prevrgel vso avstrijsko politiko, pa je vendar znal vedno spet speljati nazaj na prvotni tir in zabeliti svojo mešanico s petrolejem in ajdovimi žganci.

Smejali smo se, da je bilo naše drobovje v resnici nevarnosti.

Drugo jutro sem z ministriranjem zaslužil en cel ficek. Naklonil mi ga je novomašnik Vesel, ki je bil tudi v naši družbi in tako vpil in pel po planinah, da so se celo juristi iz dna duše pohujševali nad njim.

Ko sem imel svoj zaslužek na varnem, smo jo udarili čez goro sv. Miklavža v Česnjico, od tam pa preko Prtovča na Ratitovec.

Prtovč je bil prazen. Kreka nismo našli, čeprav je bil že prejšnji večer odšel iz Loke v svoj paradiž. Povedali so nam, da jo je na vse zgodaj mahnil proti Ratitovcu.

Res smo ga našli na gori z večjo družbo. Tako je bil tisti dan v ratitovskih gorah nemajhen di-rendaj. Krek je bil glasen in živahen nad vse druge. Pa je bilo tudi prav tako, ker bi jaz drugače ne imel nič od njegovih duhovitosti. Družba je bila namreč tako številna, da moja neznamitna oseba nikoli ni mogla posebno blizu njega.

Nočevali smo v Sorici. Med večerjo se mi je pripetil strašen dogodek. Povedati je namreč treba,

da sem bil tisto leto abstinent, ker nas je bil skrbni katehet dr. Pečjak z živo in prepričevalno besedo vnmal za to lepo čednost.

Tako sem si seveda tudi v Sorici nalil vode mesto vina. Ali nekdo me je pozval, naj zlijem vodo pod mizo in ne delam izjeme. Ker tega nisem hotel storiti, je pristopil sam in na mah izvršil, kar je bilo meni ukazano.

Zameril se mi je, da sem še danes hud nanj. Vzkipel sem v svetem srd in protestiral zoper to nasilje v imenu vseh abstinentov vsega božjega sveta — seveda samo na tihem v srcu, zakaj bil sem tako boječ študentek, da sem si komaj besedico "prosim" upal izreči pred družbo.

Besedico "prosim" sem pa jako ljubil. Bral sem namreč nekoč, da človek z njo pride po vsem svetu. Tudi tiste dni se mi je zdelo, da me pripelje delj kot ficek v mojem žepu. Prosim da!

Še nekaj iz Sorice.

Med nami je bil tudi jurist, doma menda iz neke Njivice. Zato ga je nekdo klical za Njivčarja. Brž se je oglasil Stojnik k "formalnemu popravku" in zatrdil, da je treba reči Njivčan.

Vnela se je živahna debata za eno in drugo. Glavno besedo sta imela Stojnik in dotični jurist in spet je bilo smeha nad mero.

Opazoval sem Kreka, s kakšnim očitnim zanimanjem je sledil dokaj duhoviti dialektiki svojih mladcev Lice mu je žarelo in radostno je ugotovil, da "iz teh fantov še nekaj bo".

Drugo jutro smo študentje zaspali vse maše in tako je šel rakom žvižgat par mojemu ficeku, ki je bil že obljubljen.

Poti preko Bohinja in Jelovce nazaj v Sorško dolino ne bom opisoval. Dva dni pozneje sem ostal skoraj sam v Selcih. Izletniki so se bili razkropili na vse plati. Velika sreča je hotela, da se je pripeljal mimo kaplan Rihard Smolej iz Železnikov. Prijazni gospod me je povabil, naj prisedem do Loke.

Seveda si nisem dal dvakrat reči. Bil sem pa tudi drugače vesel, da sem spoznal ta blagi značaj. Po imenu mi je bil gospod že znan kot eden prvih in najbolj gorečih delavcev za orlovstvo. Začel je svoje delo kot kaplan v Komendi. Bil je pa jako rahlega zdravja. Nekaj malega pozneje je ubožec pri svojih starših v Ljubljani umrl.

Blag mu spomin!

★

V tistih dneh sem si precej razširil tesno duševno obzorje. Doma sem potem v samotni sam zase premleval spomine in vtise škofjeloških dni. Veselje do "stvari" je bolj in bolj raslo. Spominjam se, da smo si prijatelji tiste počitnice pismeno izmenjavali misli in načrte.

V mojem domačem kraju — v Leščevju — takrat še ni nič kazalo, da bi bila ugodna tla za Orla. Imeli smo pa izobraževalno društvo, ki je prirejalo gledališke predstave, posojalo knjige in vzdrževalo tamburaški zbor. Tudi k predavanju so nas tu in tam povabili.

Jaz sem pozorno motril razvoj društva, sam pa nisem imel v njem še prav nič veljave. No — seveda!

Peta šola.

Prišla je peta šola. Poleg drugih dobrot sem imel to leto gospodinjo, ki sem ji rekel "mama". Mislim, da je s tem vse povedano.

Pred peto šolo je imela posebno spoštovanje in se neumorno trudila, da isto spoštovanje do "pete" vcepi meni. Nekaj let poprej je imela študenta petošolca, ki mu je bilo ime Matija. Ne vem, kako je bilo, da mu je venomer dopovedovala: Matija, peta je huda!

In res je Matija morda pod pritiskom tega gesla premagal peto in še tiste, kar jih je za njo. Dobra "mama" je mislila, da bo čarobna beseda tudi letos storila svojo dolžnost, ko se je tako ob-

nesla dve leti poprej. Tako sem bil že prvi dan sprejet s pozdravnimi besedami: Francelj, peta je huda!

Ta opomin — ali geslo — sem si nemudoma vtisnil v srce, toda kmalu sem prišel do spoznanja, da ni bilo treba. Nočem sicer reči, da peta ni huda, toda čemu opomin v srce, ko mi ga je mama odslej vsaj trikrat na dan ponovila na uho! Če sem se zjutraj še z angelci pogovarjal, ko je mislila, da bi moral biti pri knjigah, mi je že poslala svoj jutranji pozdravček: Francelj, peta je huda!

Pa kljub hudi peti se je našel čas, da smo prijatelji nadaljevali, kar smo začeli v četrti. Napredovali smo lepo na organizatoričnem in tehničnem — telovadnem — polju.

Ta reč nam je jemala mnogo časa in šola je tu in tam trpela. Treba je bilo pomisliti, kako se bo vzdržala harmonija med obojnimi "delovanjem". Nič odveč se mi ni zdelo, ko sem dobil pismo iz Graza od omenjenega Matija in sem bral:

"Le naprej za ideali! Zopet v Zvezo, obenem pa ne pozabi izbornega maminega gesla: Matija, peta je huda!"

(Dalje pride)

Prva stopnja Slomškove šole v Sydneyu

Razvoj obeta, da bodo bodoče slike pokazale vse kaj večjega.

DNEVNIK MOJEGA POTOVANJA

v Avstralijo

Jože Potočnik, Sydney

(Nadaljevanje)

V. Pakistanu

NA LETALIŠČU NAS JE ČAKALO mnogo domačinov. Pogled nanje me je neprijetno iznenadil. Nisem pričakoval, da je v Pakistanu toliko očitne siromaščine. Vsi po vrsti so bili ti ljudje dosti slabše oblečeni kot smo jih imeli priliko videti poprej v Libanonu. Tudi se je takoj videlo, da se njih evropska kultura še ni nič kaj prijel. Brez pridržka so pasli nad nami svoja zijala in se norčevali iz naše nošnje. Skušal sem razumeti, da je to svet zase, ki je bil dolgo zaslužjen tujemu gospodarstvu in se njegovi prebivalci niso mogli izkupati iz svoje zaostalosti.

S starim avtobusom so nas odpeljali v hotel, ki je kazal lepo zunanjsčino. Ozračje je bilo precej soparno, pa smo z upanjem čakali na postrežbo s hladno oranžado. Nad vhodom hotela je stal napis: KLM Midway House.

Napis je osvetljen z električno napeljavo in pred stavbo je lep vodomet v rumeni barvi. Vodomet nudi prijeten pogled, obenem pa ohlaja okolico in vhod v hotel. Z nami vred vstopajo v hotel neke odlične osebnosti mesta Karachi, tako bi se dalo soditi po njihovem obnašanju. Oblečeni so tako, kot vidimo na slikah iz Kristusovih časov. Dobil sem vtis, da sem v starem Jeruzalemu, kot sem ga spoznal iz Zgodb sv. pisma. Te obleke so v Karachiju zelo v modi.

Iz dvorane sem zaslišal neko arabsko pesem, ki je še bolj oživila moj vtis. Kmalu so nas obsuli strežniki in strežnice, lepe črne ženske. Postavili so pred nas jed in pijačo. Jedi se nisem pritaknil, nobena ni imela podobe, ki bi spominjala na naše domače jedi. Le napol hladne oranžade sem si privoščil.

Noč je ostala soparna, neprijetno vroča, pa tudi zaradi nadležnih komarjev ni bilo mogoče leči k počitku. Sprehajal sem se po pločniku pred hotelom in se hladil ob vodometu. Imel sem priliko opazovati ljudi in življenje, ki vrvi tam pozno v noč, če ne vse to jutra.

Končno sem se le odločil, da poskusim s počitkom. Vrnil sem se v hotel, ki je bil tudi od znotraj še ves živ. Stari možje, postrežki v hotelu, so si dali veliko opraviti s turisti, čeprav brez prave

potrebe. Hodili so od sobe do sobe in iskali prilike za postrežbo. Uvidel sem, da v resnici niso tako uslužni, le za to jim gre, da dobijo od turistov kak evenk v dar. So zelo revni in preprosti, venomer so za tujci in jih nadlegujejo. Oblečeni so v bela oblačila, a noge imajo bose.

Ko pridem do svoje sobe, zagledam pred vrati okoli 70 let starega moža, ki je sedel na tleh in očitno name čakal. Ko me je zagledal, se je takoj povzpел na noge. Odšel pa ni nikamor, kar ob meni je obvisel.

Vprašal sem ga v slabi angleščini, kaj je njegova služba in kako živi. Najprej je hotel vedeti, če sem Anglež. Ko mu povem, kdo sem, je takoj postal bolj zaupen. Povedal mi je, da je poročen in ima pet otrok. Zasluži le to, kar dobi od tujcev, pa je vse skupaj komaj dovolj za najbolj siromašno življenje. Uganil sem, da bi se bal to povedati Angležu, zato me je sprva tako nezaupno pogledoval. Anglež bi takoj uganil, da laže, in bi ga odpravil z malenkostjo.

"Kako ti je ime, človek?" sem ga vprašal.

"Aly mi je ime" je odgovoril in se mi prijazno nasmejal.

Ko je videl, da kadim, me je poprosil za cigareto. Dal sem mu jih dvajset in dodal nekaj drobiža. Rekel sem mu:

"Aly, to je vse, kar morem dati. Tudi jaz sem siromak in moja pot je še dolga."

Hvaležno me je pogledal in izginil za vogalom. Torej to je bilo vse, kar je zahtevala od njega njegova "služba". Le zato je tako vztrajno čakal pred mojo sobo.

Noč je ostala soparna in komarji niso šli spat. Za silo sem se vendar odpočil in tako je minil čas postanka v Korachiju.

(Dalje pride)

KRSTILI SMO

V nedeljo 25. februarja sta bila v cerkvi sv. Frančiška v Paddingtonu dva krsta:

Silvana Marija je prvorojenka zakonskih Jordana Belicha in Rozalije r. Milavec. Botrovala sta Bruno in Danila Slavez.

Suzana Marija je drugorojenka zakonskih Jožeta Benčina in Barbare r. Lavrenčič. Botrovala Alberto in Agnesa Gubert.

Iskrene čestitke in polnost Blagoslova!

Misli, March, 1962

MISIJONAR P. PODERŽAJ SE ZAHVALJUJE

Chandenagore, 15,2.62

Dragi avstralski dobrotniki: —

Bog Vam povrni tisočkrat za bogati dar 32 funtov, ki sem jih že pred tedni prejel. Zmerom sem se pripravljaj, da Vam napišem ne samo kako suho zahvalo temveč tudi kaj zanimivega iz misijona. Vem, da si kaj takega želite. Ker pa vidim, da kaj takega še nekaj časa ne bo mogoče, Vam hitim s temi vrsticami povedati, da sem Vaš dar z največjim veseljem in hvaležnostjo prejel.

Če bi se le silil in skušal kak spis sestaviti, bi se mi utegnulo zgoditi kot našemu novemu nadškofu, ki mu je nenadoma odpovedalo sree in je po 18mesečnem škofovanju pustil stolico prazno. Bil je dve leti mlajši od mene. Njegov 86letni prednik je pa še živ in je prišel svojega naslednika pokopavat...

Delo tod je resnično "hektično", kot se reče. Če bi misijonar vsaj od časa do časa ne spremenil viže in tempa, bi hitro šli drug za drugim za Elijem v nebesa — pa seveda brez njegovega voza...

Že vse leto sem skušal, da spravim skupaj spet kratko poročilo (Z BENGALSKIH POLJAN), pa ne gre in ne gre. Upam, da to leto dobim pomočnika, potem se bo dalo kaj narediti, do tistega časa pa nikakor nimogoče. Imam misijonsko faro, samostan z 18 sestrami, farno šolo, priznано od vlade, s 350 učenci — pisarniške posle moram opraviti sam. Zidam novo šolo kako miljo od tu... Par mesecev me je zdelavala vročica, imeli smo birmo in stoletnico samostana itd.

Torej prosim vse dobrotnike, da mi oprostite nemožnost kaj daljšega napisati. Skušal se bom oddolžiti pozneje, saj s tem pomagam lastnemu misijonu in ustrežem Vam, ki bi mi radi kar najbolj velikodušno pomagali. Bog ve, kako potrebna in dobrodošla je vsaka pomoč. Vam pa, avstralskim rojakom, želim napredka, sreče in zadovoljstva z družinami, pa ohranitve in utrditve verske zavesti, da Vas bo vse rado imelo — mi in Bog!

Father Stanley Poderžaj, S.J.
bengalski misijonar

NADALJNI DAROVI ZA P. PODERŽAJA

DVA NEIMENOVANA sta poslala pod geslom: "Naj ne ve levica, kaj počne desnica" vsak po £50-0-0.

Jelka Germek £ 4-0-0

Štefan Boelckey £ 1-0-0

Prisrčna hvala! Odposlano konec februarja.

Niso več daleč velikonočni prazniki — lepo bo, če bomo mogli g. misijonarju poslati kakšno vsoto za pirhe!

Kaj pravite?

KAJ PRIPRAVLJAMO V SYDNEYU?

P r v i č: Novo godbo imamo, ki se prido in vztrajno vadi za prvi nastop, ki bo na velikonočni ponedeljek k. Slovenska godba bo zaigrala!

D r u g i č: Obenem z godbo bodo nastopili naši odrski igralci z veselo igro **TRIJE TIČKI**. Režija igre je v posrečenih rokah. Igralci so tako navdušeni, da bi nobeden ne opustil nobene vaje. Če bi igrovodja

rekel: Vaja bo opolnoči, pa bi vsi igralci točno opolnoči prišli, ali pa še malo prej.

T r e t j i č: Kot zdaj vse kaže, bo na velikonočni ponedeljek prvič nastopil vsaj z nekaj točkami naš slovenski moški pevski zbor; zdaj že precej znamo!

O tej prireditvi bomo še vse bolj natančno naznanili.

P. Odilo

KAJ BO, KO TITA VEČ NE BO?

NOBENA TAJNOST NI, DA TITO že nekaj let ni pri pravem zdravju. Nekajkrat so ga operirali in vedno redkeje nastopa v javnem življenju. Živi večinoma v enem svojih številnih dvorcev, najraje na Brionih, dnevne vladne posle pa je prepustil drugim. Računati je treba torej s tem, da ga nekega dne ne bo več.

S tem se odpira vprašanje njegovega nasledstva. To je problem, ki vedno bolj zanima prebivalce Jugoslavije in z njim se v zadnjem času precej peča tudi svetovni tisk. Tako je sredi decembra izšel "Neue Zürcher Zeitung" skoro celo stran obsegajoč članek, v katerem je Slobodan Stanković obširno in pogledno obrazložil bistvo in važnost tega vprašanja.

Tudi po Stankovičevem mnenju obstajata v jugoslovanski KP, ki je po prelomu s Kominformom, pri ponovnem zblizanju z Moskvo, ob madžarski krizi, neuspehu beogradske konference nevtralnih držav in raznih gospodarskih težavah doživela že vrsto kritičnih trenutkov, v glavnem dve struji, ki se borita za prevlado in s tem za Titovo nasledstvo.

Prvi, ki naj bi bila s komunističnega stališča konzervativna ali "pravovernna", načeljuje Ranković. Ta ima za seboj večino Centralnega komiteja KP Srbije in dober del Črnogorcev. Drugo strujo, ki naj bi bila reformistična in bolj liberalna, pa vodi Kardelj in Vladimir Bakarić, za katerima stoji večina slovenskih, hrvaških in makedonskih komunistov. Ni pa ta porazdelitev vplivnostnega območja popolnoma točna kajti reformistična struja ima veliko pristašev tudi v Srbiji in Črni gori, konzervativna pa med Slovenci, Hrvati in Makedonci.

Ranković in njegovi zagovarjajo načelo, da mora partija nadzirati in obvladati vse. Kot dejanski, čeprav ne nominalni šef policije in kot organizacijski tajnik stranke Ranković vodi takšno kadrsko politiko, da postavlja na odgovorne položaje svoje ljudi. Nobena tajnost ni, da ne soglaša z raznimi gospodarskimi reformami, ki slabijo vpliv partijskih funkcionarjev. V odnosu do Moskve so tudi "pravoverni" prepričani, da mora Jugoslavija ohraniti svojo neodvisnost, na drugi strani pa menijo, da bi se s Kremeljem le dala doseči pomiritev in zblizanje pod pogoji, ki bi bili za Jugoslavijo sprejemljivi. V notranji politiki so pripadniki te struje zagovorniki policijskih in administrativnih ukrepov kot najučinkovitejšega sredstva za izvedbo in doseg postavljenih ciljev ter zagotovitev reda v upravi, gospodarstvu in življenju.

Kardelj in Bakarić, predstavnika reformistične struje, pa dajeta prednost ideoloških načelom. Predvsem ti, naj bi režimu pomagali, da premosti težave, se utrdi in ohrani. Kot taka sta za decentralizacijo v državni upravi in v gospodarstvu, za dejansko izvedbo in spoštovanje principa federacije v državni politiki in za resnično enakopravnost posameznih jugoslovanskih narodov. Kot komunist se je pa Kardelj znašel pred podobnim problemom kot svoječasnó Djilas: kaj storiti, ko postane očitno, da bi sicer pameten in potreben ukrep spravil v nevarnost obstoj enostrankarske diktature? Ali se sploh lahko govori o resnični decentralizaciji državne uprave in politične moči s pomočjo delavskih svetov vse dokler so partijski člani obvezani, da v vsaki komuni, okrožju, republiki in obratih disciplinirano izpolnjujejo ukaze partijskega vodstva? Kardelj sicer do danes še nikjer ni govoril o odpravi te partijske discipline, toda že sama narava reform, ki jih zagovarja, ga bo prisilila, da zavzame tudi do tega svojemu ostalemu hotenju primeren stališče.

Trenja med omenjenima dvema skupinama niso več skrita. Do izraza so prišla na raznih partijskih sestankih in kongresih, pa tudi v raznih polemikah v tisku. Pomisliti je treba samo na sedanje razpravljanje o nacionalnem vprašanju, kateremu lahko sledimo v ljubljanskem tisku. V njem se je Dobrica Gosić, pristaš konzervativne struje, postavil na unitaristično, Pirjevec kot Slovenec in pristaš reformistične struje, pa na federativno načelo in narodni enakopravnosti odgovarjajoče stališče.

Stanković pravilno opozarja, da pri tem ne gre za trenja med dvema strujama, od katerih naj bi ena bila komunistična, druga pa ne. Oboji so komunisti, samo da imajo v nekaterih zadevah različne poglede. Niti eni niti drugi niso pristaši Zahoda. Vsekakor pa bo od prevlade ene ali druge struje odvisna bodočnost Jugoslavije, katere režimu danes samo Titova osebnost s svojim ugledom ohranja zunanji videz enotnosti ter preprečuje, da bi notranje borbe zavzele preostre oblike.

"Demokracija".

KRATEK IZLET PO VICTORIJI

VELIKONOČNA SOBOTA JE BILA, ko sva z ženico napregla najino rdečo škaflo na štirih kolesih in zdrvela z njo proti gorovju "The Grampians" v zahodni Victoriji. Sprva sva žvečila z mislijo in besedo neko zgodbo našega človeka, ki je po dolgem ovinku in po več letih našel pot nazaj v cerkev. Bilo je novo in nepričakovano, zato sva ugibala, kaj ga je privedlo nazaj.

"Že samo takele spremembe v človeku, ki niso ravno redke, so močan dokaz, da mora biti neka nednaravna sila, ki človeka potegne za seboj in mu obrne dušni pogled kvišku", sem dejal.

"Že res, vendar vemo že iz svetega pisma da je nad nami Bog, Stvarnik vsega, ki mu pravimo tudi Oče nebeški", je rekla žena.

"Sveto pismo je pač zapisalo, kar je človek že poprej spoznal in vedel. Vzemim na primer naše avstralske črnce, aborigene. Kaj vedo o svetem pismu? Živijo brez njega tisočletja, vse od kamene dobe do danes, pa vendar verujejo v višje Bitje, čeprav ga ne spoznavajo tako kot mi. Odkod to?"

"Mislečemu človeku pač že sama pamet pove, da mora biti neka višja moč, ki daje življenje in ga jemlje, ki pa tudi da človeku razumeti, da je potrebna molitev, ker je človek odvisen od Stvarnika."

Tako in podobno sva pretresala to vprašanje, čeprav bolj po svojih mislih kot iz učenih bogoslovnih knjig.

Medtem sva imela že precej poti za seboj. Sonce mi je sijalo naravnost v oči, cesta je postajala prometnejša, novi kraji so bili vse naokoli. Najina pozornost se je obrnila drugam.

Le nekaj korakov pred vozilom nama je majhen wallaby preskočil cesto. Kot blisk je bil na drugi strani, tam si je pa počasi iskal zavetja med skrivenčenimi evkalipti.

Še en oster ovinek in bila sva v naselju Halls Gap, ki je že prav v podnožju Grampianov. Do tja sva napravila iz Melbourne svojih 160 milj. Nisva se zadrževala, kar naprej v gore!

Grampian pogorje je zanimiva geološka struktura in nič manj lepa izletniška točka. Prav do vrhunca je izpeljana dobra asfaltna cesta, da ves čas ni treba izstopiti iz avta. Na cilju smo, vozilo

ustavimo in na noge! Le nekaj korakov in že si med divjimi planinskimi rožami, zagledaš razne slapove in vrtoglave prepade. Še malo više, pa stojiš na krasnem razgledišču, odkoder se zazreš v dolino pod seboj, nekaj stotin čevljev globoko doli.

Najbolj zanimiva točka v planinah Grampians je Great Canyon, velika gorska soteska, ki je pa dostopna le izletnikom, ki so že vsaj napol hribo-lazci. Midva z ženo sva se razhodila le v bližnji okolici, pa se vrnila navzdol proti Halls Gapu. Ustavila sva se in zdaj so nama oči sledile človeškemu življenju, ne več toliko čudom božje prirode.

Halls Gap je bil natrpan z izletniki od vseh strani, celo iz Tasmanije jih ni manjkalo. In kako so se znali uživati v svobodno okolico! Razigrana mladina je norela ob cesti in se predajala veselemu ter brezbriznemu uživanju planiskega sveta. Kaj bo, ko bo začel želodec kruliti? Nič skrbi, mati že pripravlja obed na prenosljivem plinskem štedilniku, oče "pogrne mizo" in pokliče mlade od igre. Kosilo tekne vsem bolj kot doma v gosposki obednici. Veselje je gledati to preprosto početje ljudi, ki znajo biti v planinah tako preprosti.

In kako postrežljivi so! Ustavi avto kar na lepem na cesti, odpri "havbo" in malo pobrskaj. Takoj se jih bo nabralo okoli tebe celo število in slišal boš vprašanje za vprašanjem:

"Can we help you?"

Ali ni to lepa vljudnost? Zdi se mi, da nikjer ne prideš v tako bližnji stik z Avstralci, kot ravno na takih izletih, pa naj bo izlet le enodneven ali pa večneven v času počitnic. Čeprav si tujec in ne moreš skriti, da ne obvladaš dobro jezika, sprejet si kar hitro kot eden od njih. Seveda se moraš tudi ti od svoje strani pokazati, da znaš biti priazen in ljubezniv, pa tudi primerno zaupen. V mestu ste se morda dostikrat srečali, pa se še pogledali niste, zunaj v svobodni prirodi se pa tako lepo zbližate.

Tako vidimo, da na takih izletih spoznavamo ljudi in kraje v novi luči in na nov način. O obojih velja, da so v posameznih letnih časih prav lepi, znajo pa biti "izven sezone" suhoparni in dolgočasni.

Filozof pravi: človek najde lepoto narave samo v toliko, v kolikor jo nosi sam v srcu in notranjem vidu s seboj. Ta izrek pa prav lahko obrnemo tudi na ljudi, ki jih srečujemo na svojih izletih. Hitro bomo naleteli na dobre, če nosimo s seboj v sebi neko sliko o dobrih ljudeh.

Naj te opazke zadostujejo za ta kratki izlet, bom pa drugič še kaj zapisal o prirodnih zanimivostih Avstralije.

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Dragi moji otroci: —

Najprej nekaj novic.

V nedeljo pred poukom je Grumova Darja prišla k meni, češ da ima nekaj važnega povedati. Tole je bilo:

V šoli je neki dan avstralska učiteljica vprašala, če ima katera med novimi priseljenci svojo narodno nošo. Darja je ponosno dvignila roko — edina v razredu. Učiteljica jo je prosila, naj jo prinese pokazat, in seveda je Darja to rada storila. Potem je morala Darja nošo obleči in učiteljica jo je peljala od razreda do razreda. Povsod so jo pozdravljali z navdušenim ploskanjem. Prijetna novica, kajne?

Druga pa ni tako vesela. Lepo prosim vse ktičkarje, molite za zdravje mamice Uršičevih treh sestic Cvetke, Jožice in Majde, ki je v bolnici in bo morala ostati več mesecev. Mala Cvetka bi tako rada šla k mamici, da bi ji dala vsaj en "ljubček", pa je ne puste v bolniško sobo. Če bomo vsi Ktičkarji lepo molili in Mati božja z nami, bomo gotovo uslišani. Kajne, saj ne boste pozabili?

Vaša Anica.

Pismo otrokom Slomškove šole.

Februarske MISLI so prinesle zelo veselo vest, da imate tudi v Sydneyu slovensko šolo. Mi v Melbournu to novico z navdušenjem pozdravljamo in vam želimo veliko uspehov in veselja v Slomškovi šoli.

Tudi naš Ktiček je vesel, ker zdaj gotovo ne bo dobival dopisov samo iz Melbournu. Saj mi že kar omagujemo, Vi boste pa kmalu želeli pokazati,

kaj ste se naučili. Zato boste kmalu začeli pisati za Ktiček in mi bomo z veseljem brali. Posebno vesel Vas bo pa Vaš patron, škof Slomšek — torej ne smete pozabiti!

Oj, Slomškova šola na plan, na plan!

Svetlo oznanje sonce nam novi dan!

Lepo Vas pozdravlja Anica in otroci slov. šole v Melbournu.

SPIS: V Deželo pravljic

Na prvo nedeljo po slov. maši smo se zbrali pred cerkvijo. Z nami so bili starši in še drugi otroci. Namenjeni smo bili na izlet v okolico Geelonga.

Potovanje je bilo zelo lepo, ker smo imeli sončno popoldne. Peljala sem se z avtom mojega očeta.

Ko smo prišli v tisti lepi kraj, smo imeli kosilo. Nato smo se zbrali in gdična Anica nas je prešela. Bilo nas je kar veliko število. Potem smo vstopili v Deželo pravljic, ki je na hribu. Videla sem Sneguljčico, Pepelko, Janka in Metko, čarovnico z njeno hišo iz čokolade in prizor, kako Janko in Metka potiskata čarovnico v peč. Tudi Rdečo kapico ter mnogo drugih prizorov, ki jih poznamo iz pravljic. Z vrha hriba se vidi daleč okrog.

Ko smo se vrnili, smo zapeli nekaj pesmi. Ljudje so obstajali in nas poslušali. P. Bazilij nas je tudi filmal. Potem sem se poslovila od prijateljic in se vesela vrnila domov.

Marjetka Vekar

SPIS: Moje počitnice

Ta počitnice so mi prinesle nekaj novega. Prvič sem bila sama od doma in sicer pri teti in stricu. Bila sem vesela, da mi ni bilo treba iti tako zgodaj v posteljo in sem lahko gledala televizijo. Toda kmalu mi je postalo dolgčas po bratcu, ker pri stricu so vsi otroci že večji. Zato sem se kmalu vrnila domov.

Z mojimi starši sem večkrat kam šla. Neki večer smo šli v cirkus. Bilo mi je zelo všeč. Videla sem skakati leve nad ognjem, slone hoditi po dveh nogah, opice voziti na kolesih.

Tudi kopat sem se pridno hodila. Nekajkrat sem bila tudi na morju. Škoda, da so brezskrbne počitnice tako hitro minile. Kaj kmalu sem se morala začeti pripravljati za šolo. —

Magda Mesar

Gornja slika kaže prizor iz nastopa slovenske šole v Melbournu. Sprednje tri deklice so Uršičeve: Jožica, Cvetka in Majda. Ker bolne mamice ne smejo obiskati, ji s to sliko v MISLIH pošiljajo najlepši pozdrav in Cvetkin "ljubček".

ZA SLOVENSKE ŠOLARJE

A E I O U
glej-te de-čke tu!
V šo-lo te-če-jo,
nič ne re-če-jo.

A E I U O
kaj bo, kaj bo to?
Ni več za-dnji u,
vri-ska ju-hu-hu!

A E U O I
nič več re-da ni.
Si-li u na-prej,
kje je že, po-glej!

A U O I E
zme-ša-no je že,
da je kar gr-do,
prav res nič le-po.

U O I E A
tu se vse kon-ča!
Ve-ste, ve-ste kaj!
U, le marš na-zaj!

A E I O U
sla-va za-dnje-mu!
De-čkov zme-šal ni,
čr-ko vsak dr-ži.

A E I O U
glej-te de-čke tu!
Čr-ke ka-že-jo,
nič ne la-že-jo.

A E I U O
to nič prav ne bo!
O sto-ji za u,
jo-ka od sra-mu.

A E U O I
u na-prej hi-ti.
Čr-ke me-ša nam,
da ga le ni sram!

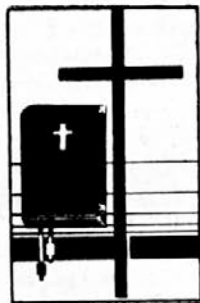
A I O U E
e zdaj za-dnji gre,
A-li je za-span,
a-li je bo-lan?

SLIKE IN KITICE NA TEJ STRANI
SO V POZDRAV
SLOVENSKI ŠOLI V LEICHHARDTU
IN CABRAMATTI, NSW.

E O U I A
kdo že bra-ti znaš
Be-re naj le-po
še-sto ki-ti-co!

A E I O U
ma-me ni do-mu,
o-čka je do-ma,
pa ku-ha-ti ne zna.

To prav do-bro je,
la-čni ni-smo še.
O-čka nas u-či:
A E O U I

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Službe božje

Nedelja 18. marca (tretja v mesecu): **Leichhardt**, sv. Jožef (Roseby & Thornley Strs) ob 30:30. Pol ure pred mašo **postno spovedovanje**.

Nedelja 25. marca (četrti v mesecu):

Sydney (St. Patrick) ob 10:30. Pol ure pred mašo **postno spovedovanje**.

Villawood (Gurney Street nad hostelom) ob 10. Pol ure pred mašo **postno spovedovanje**.

Nedelja 1. aprila (prva v mesecu) **Blacktown** ob 11. Pol ure pred mašo **postno spovedovanje**.

Nedelja 8. aprila (druga v mesecu) **Sydney** (St. Patrick) ob 10:30. Pol ure pred mašo **postno spovedovanje**.

Nedelja 15. aprila (tretja v mesecu): **Leichhardt** (Sv. Jožef) ob 10:30. Pred mašo **postno spovedovanje**.

SLOMSKOVA ŠOLA

Ustanovili smo jo v Sydneyu za Slomškovo stoletnico. Podobno, kot je Slomšek priporočal nedeljsko šolo in z njo prebudil Slovence. Pri nas imamo sicer **sobotno šolo**, pa v istem duhu: Slovenec sem, Slovenec čem ostati. Slovenka sem, Slovenka čem ostati, rodila me je slovenska mati!

Na dveh mestih:

Ker v Paddingtonu ni primeren kraj za zbiranje otrok — preveč je oddaljen od slovenskih središč — smo odprli šolo na dveh drugih mestih:

V **Leichhardt**u, prav tam kot imamo nedeljsko službo božjo, vsako soboto ob 10. **dopoldne**. Vodita p. Odilo in učitelj Tone Omerzel.

V **Cabramatti** pri novi cerkvi Srca Jezusovega na Park Rd., pol milje od postaje, vsako soboto ob 2. **popoldne**. Vodita p. Bernard in učitelj Jože Čuješ.

Upamo, da bo s to uredbo zelo ustrezno staršem in otrokom. Že ko smo poskusili v Paddingtonu, so starši in otroci pokazali, da tako šolo cenijo

in ljubijo. Zdaj jim prihaja bliže — ni dvoma, da bo na obeh krajih lepo uspevala.

V FAIRFIELDU JE BILO LEPO

V nedeljo 18. febr. smo sydneyški Slovenci doživeli dve prijetni prireditvi — eno za dušo, drugo za telo.

Najprej je bila romarska pobožnost v cerkvi — ob 2:30 pop. — molili smo rožni venec, poslušali pridigo p. Odila, peli litanije Matere božje, pa spet molili in peli. Pred oltarjem je vodil pobožnost g. dr. Mikula in podelil blagoslov z Najsvetejšim. Litanije so peli "naprej" fantje in možje — večglasno. Vsa cerkev jim je odpevala in se radovala, da je spet enkrat med nami tako, "kot je bilo nekoč doma". V cerkvi je bilo tudi nekaj avstralskih vernikov, ki naše pobožnosti niso mogli prehoviti. In seveda — naši ljudje so spraševali: Kdaj in kje pa prihodnjik? (Bomo pravočasno naznanili.)

Po cerkveni pobožnosti smo odšli, sicer ne vsi, večina pa menda, v "vinsko gorico" k družini Twrdy, ki je izpod Trške gore doma. Nazobali smo se sladkega grozdja, najedli klobas in sladkarij, ki so jih darovale žene. Imeli smo godbo in tombolo — dobiček od nje je šel po želji Twrdyjevih za sklad MISLI. Vsem prav iskrena hvala! Košček domovine smo doživeli.

DRUŽABNI VEČER V WOLLONGONGU

Točno od 2. pop. v nedeljo 25. febr. je prišel pome Stane šušterski. Stane je točen kot ura. Naravnala sva pot proti Wollongongu in vozila kot sam prerok Elija. Stanetov "konj" zna voziti kar naravnost okrog vogla.

Ustavila sva se pri Drmotovih v Corrimalu. Mama nama je postregla "po žirovsko", kar se pravi po domače: po kraljevsko. Potem sva obiskala sosede — Brodnikove. Mama je moja sosedica iz zelene štarjerske, to se pravi: jaz iz Zibike, ona iz šmarja pri Jelšah. Imajo krasen vrt, tak je morai biti Adamov paradiž. Začel sem iskati med cvetnimi oleandri, kje bi zagledal Evo. Pa so mi fantje dejali, da je tudi pri njih Eva segala po prepovedanem sadu, pa je prišel Drmota in oba nagnal — Evo in Adama.

Brodnikovi fantje so vsi rojeni v Franciji in Slovenije niso nikoli videli. Govorijo pa tako prijetno "po šmarsko", kot da so včeraj prišli od tam.

Hitro se je približal večer. Morali smo v dvorano za kazanje slik. Prav lepo število ljudi se je nabralo in zadovoljni so gledali slike iz domovine. Pokazal sem jim slike od Ljubljane preko Brezj in Bleda do vrha Triglava. Od tam smo se obrnili proti morju in prišli do Svete gore. Potem pa še

Misli, March, 1962

LJUBO DOMA, KDOR GA IMA

P. Odilo.

AVSTRALSKI SLOVENC SI DRUG ZA DRUGIM ustvarjajo lastne domove, lastna družinska gnezda. Vsem je že kar prirojena želja, da bi čimprej imeli lastno streho nad glavo. Veselje je gledati to prizadevanje in vztrajnost. Toda ni še vsaka hiša tudi d o m. Za pravi dom je treba več kot streho nad glavo in pahiše po sobah.

Pravi dom si je težko predstavljati brez d r u ž i n e. Dom je zares d o m, ko se v njem oglasi jok in smeh otroka. To dvoje je najlepša pesem na svetu, pravilno jo pa razume samo družina. Sama od sebe pride zraven še pesem matere. Velik vzgojni činitelj manjka v hiši, kjer mati ne prepeva, ko "dete ziblje."

Dom je moč očetova, tu je njegovo kraljestvo. Dom je toplota vseh src, luč srečnih oči, resnična prijaznost, zvestoba in domačnost.

Dom je otrokova prva šola in prva cerkev. Tu se nauči od verne matere in dobrega očeta razlikovati dobro od hudega. Domov se vrne otrok po tolažbo, kadar ga je zadelo zlo na telesu ali duši. Dom je kraj, kjer je otrok na varnem, kjer vsaka žalost neha, kjer vlada srčni mir.

Tak d o m je pa mogoč le v hišah, kjer vlada medsebojno spoštovanje, kjer sprejemata mož in žena otroke kot dar božji in jim izkazujejo vso ljubezen. Otrok kmalu nagonsko razume in čuti, da ima dobre starše, pa mu raste v srcu do njih spoštovanje.

V pravem d o m u ni denar tista moč, ki ustvarja domačnost, ampak medsebojna ljubezen in razumevanje. To dvoje se ne da kupiti, tudi za drag denar ne. Kjer je vera, tam ljubezen, kjer ljubezen, tam Bog, kjer Bog, tam ni nadlog. Ta gesla so ve-

ljala v domovih naših staršev v verni Sloveniji. Tudi nam so jih vcepljali v srca — ne pozabimo jih v tujini!

Bog blagoslovi našo hišo!

V prejšnji številki MISLI smo brali, kako naj si Slovenec svoje stanovanje pravilno okraši. Z umetninami domačih umetnikov. V redu in prav. Zelo me pa veseli, ko opažam, da si moji rojaki v Avstraliji po večini oskrbijo še drugo okrasje svojih domov. Povabijo duhovnika, da pride z molitvijo in blagoslovom sv. Cerkve klicat srečo v njihove hiše.

Vsa družina se zbere za ta lepi obred in pri-sluhne duhovniku, ki bere iz cerkvenega obrednika: MOLIMO!

"Blagoslovi, Gospod, vsemogočni Bog, to hišo, da bo v njej zdravje, čistost, zmaga, krepost, ponižnost, dobrotljivost in krotkost, polnost postave in hvaležnost do Boga Očeta in Sina in Svetega Duha. In ta blagoslov ostani na tej hiši in njenih prebivalcih na vse veke vekov. Amen".

Nato duhovnik poškropi z blagoslovljeno vodo vse prostore v hiši, da potem res "med stenami prebivajo angeli božje svetlobe ter varujejo hišo in njene prebivalce."

Če duhovnik količkaj utegne, bo rad tudi pose-del z družino nekaj časa v prijetnem domačem razgovoru.

Odkar sem tu, vem vsaj za tri hiše, ki so v tem času doživele tak blagoslov: **Staničeva** v Croydonu, **Batičeva** v Canley Vale in **Bernesova** v Bankstownu.

Priporočati je še drugim družinam, da si omislijo ta lepi obred. Tudi samo stanovanje v tuji hiši se lahko prav enako blagoslovi.

POSEBEN KOTICEK FILIPČICEVIH

Blacktown. — Dragi pater in gospodična Anica! Sem zelo hvaležna, da ste dali v MISLI sliko od mojega prvega sv. obhajila in moje sestre Avice. Prav lepa hvala tudi za lepi mašni knjižici, ki ste nam jih poslali. Sedaj jih vzameva s seboj vsako nedeljo, čitava jih v cerkvi in tudi doma. Ata je rekel, da so zelo lepe in ravno za nas. Sedaj hodim v 3. razred. Nas učijo nune in ena gospodična. Doma pa čitam "Mojca bere" in pravljice o Marjetici in Pepelki. Vam bom še kaj napisala prihodnjic, danes ne morem več. Lepo Vas pozdravljam. — **Marija Kristina Filipčič.**

Blacktown. — Draga gdična Anica in p. urednik! Sem bila vesela, ko sem videla moje prvo pismo v MISLIH. Sedaj Vama pišem še eno. Sem ravnokar vstopila v tretji razred skupaj z mojo sestro Marijo Kristino. Sediva obe skupaj v klopi. Se bomo učili pisane črke in dosti drugih lepih stvari. Doma čitamo in se učimo tudi slovensko. Imamo sedaj tudi kokoške in lepega plavega papagajčka, ki pa še nič ne govori, samo kriči in čivka. Pozneje, ko bo malo večji, mogoče bo tudi govoril. Drugič bom še kaj pisala, če bom imela čas. Vas lepo pozdravlja **Ave Marija Filipčič.**

"BIG FAMILIES FOR HAPPINESS"

SKORAJ NEVERJETNO, PA VENDAR RES! Tudi kaj takega se najde včasih v posvetnem dnevnem časopisu v Avstraliji. Po večini se bavijo članki in dopisi v njem — kar se tiče družinskega življenja — zgolj z ugibanjem, kako "najbolj varno" skrbeti za število otrok na minimum ali na nič, da ne bo preveč ljudi na svetu, da bodo tisti redki otroci imeli primerno vzgojo, da ne bodo umirali od lakote, da ne bodo v nadlego staršem in sosedom... itd.

Vse to v Avstraliji, ki je med najbogatejšimi deželami sveta in venomer vpije, kako nujno je, da število najenega prebivalstva poskoči od 10 milijonov na 20, 30, 50... milijonov!

Vendar pravim, najde pot v to časopisje tudi druga plat zvona. Tako se je zgodilo večerniku DAILY MIRROR v Sydneyu dne 20. febr. 1962.

Napis je bil tak kot tu zgoraj, slika ista kot tu, samo večja. In smo brali:

"Otroci so cenejši, če jih je na tucate", je rekla Mrs. Amy Godden v North Narrabeenu, ki na naši sliki pita svoje 13. dete, hčerko.

"Vsi bi morali imeti velike družine, otroci prinašajo veliko srečo", je dostavila.

Mrs. Godden je stara 44 let in ima še šest drugih hčerk in šest sinov. Štirje so že poročeni in imajo skupno devet otrok.

"Moj mož Ernest in jaz sva prepričana, da na-

jina zakonska sreča prihaja prav iz številne družine. Tudi midva oba prihajava iz družin z osmero otroki".

Mr. Ernest Godden je cestni delavec. Njegova izjava se glasi:

"Težka borba je bila včasih. Nekako smo se vendar zmerom vzdržali na površju. Toda izplačalo se je, če pomislim na srečo, ki sva jo uživala in jo uživava sredi številne družine."

PREDBOŽNIČNI DOGODEK V BONEGILLI

Poroča taboriščni župnik

BILO JE OB POLŠESTIH ZJUTRAJ. V polsnu zaslišim trkanje na vrata dušnopastirske barake. Zbudim se in razmišljam, kdo bi mogel tako zgodaj trkati. Gotovo bo nekaj važnega in nujnega. Skozi tanke stene slišim govorico, moški glasovi so. In njihov jezik je hrvatski!

Iz mnogih izkušenj mi pride na misel: Verjetno bodo spet taki, ki so bili na poslu, pa so jih odslužili... ali pa je bilo bilo "delo pretežno" ... pa so se vrnili v taborišče. Ali pa mogoče želijo urediti kakšne papirje, dokumente. No, nekaj važnega bo, po hitimo!

V naglici napravim nekoliko reda v sobi, da jih lahko povabim noter.

Ko odprem vrata, zagledam štiri mlade fante, okoli 20 let bi mogli imeti. Pozdravijo me po starem:

"Hvaljen Isus, velečasni. Mi smo, eto došli iz daljine od 120 milja, pa bismo se hteli izpovediti in pričestiti, jer je Božič na vratima. Ako vam ni-

je teško, mogli bismo to urediti odmah, jer moramo biti več v dva sata po podne natrag na radu; onda naime počinje naša šihla." —

Skoraj sram me je bilo mojih prejšnjih misli, ki so prišle iz vsakdanjih izkušenj v taborišču. Občudoval sem iskrenost teh mladeničev, ki smatrajo to božično dolžnost za nekaj, kar za praznike ne sme manjkati.

Zrtvovali so nedvomno vso noč, da so prišli do mene lačni in nenaspani, vendar srečni v sreči in zavesti, da so dali Bogu, kar mu gre.

Opravili smo. Po cerkveni pobožnosti sem jih povabil na toplo kavo, da vsaj malo podprem tudi njihova telesa, ko jim je nebeški Kruh okrepljal duše, da so jim postale lepe betlehemske jaslice.

Pogovorili smo se o tem in onem. Preden so se poslovili, so dali svoj prispevek za "Kruh sv. Antona" in se veseli vrnili nazaj v svoj "bush".

Torej, vidite, tudi takih fantov je nekaj med našimi. Hvala Bogu zanje!

VICTORIA

South Melbourne. — Spoštovani urednik! Spoščam, da nadalje ne bom več prejemal lista MISLI. Prav lep pozdrav vsem Slovincem širom Avstralije. — Andrej Knez.

Dostavek uredn. — Ne morem reči, s kakšnim navdušenjem boste naročniki MISLI sprejeli ta "topli" pozdrav, ko ste namreč prebrali stavek pred pozdravom. "Spoštovani urednik" se ob njem ni ogrel. No, slučajno niti ni bilo treba, ker je pismo prišlo v vročini nad 90 stopinj. Žal, tudi ohladil se nisem. Pač pa je kazalo je pismo objaviti — preveč bi stalo, če bi poslal Andrejev pozdrav vsakemu posebej. No, bo že oprostil, če bo slučajno pri kakem drugem naročniku bral te vrstice.

Morwell. — Uganka o župniku, kanoniku in kaplanu, ki smo jo dobili nedavno pred oči v našem listu, je lahko razvidna. Ni pa prav, da je enega izgubila — dekana! Veseli dobite, da v domovino MISLI ne zahajajo — koliko pritožb bi dobili od dekanov tam preko! Ne mogli bi vse krivde naprtiti tistemu Jožetu, ki je uganko poslal, tudi urednik je odgovoren. Le kako ste mogli pozabiti, da tudi dekan ni brez "k". — J. K.

Pascoe Vale. — Vsako številko MISLI preberem "po judovsko", začnem kar na zadnji strani, torej se lotim najprej križank in ugank (če so), potem nadaljujem to rakovo pot do prve strani. Torej pošiljam rešitev ugank v febr. številki in tudi nekaj novih, ki jih lahko nekoč porabite. Tudi bi rad vedel, zakaj je datum praznika sv. Petra in Pavla preložen na 30. junij. Drugič pa kaj več. —

Jožef Grilj.

Pojasnilo uredn. Praznik sv. apostolov je na dan 29. junija letos "spodrinil" praznik Srca Jezusovega. Ta praznik se obhaja na petek po osmini sv. Rešnjega Telesa in letos padeta oba praznika skupaj, manjši se mora umakniti. Oho, zdaj pa... preden me kdo "ujame", naj se sam izpovem: Pozabil sem v KOLEDARČKU zapisati, da je praznik sv. Rešnjega Telesa letos v četrtek 21. junija. sv. Alojzij pa praznuje svoj god kar lepo na tistem prav isti dan. Saj me je sram, pa zdaj je prepozno.

Surry Hill. — Oglašamo se, da popravimo napako v MISLIH pod darovalci za Sklad. Mi smo po skromnih močeh skromno prispevali 10 šil., v MISLIH pa stoji: Janez Urh £3. Denar je velik gospod, zato vsak, ki ga odda, dobro pomni, koliko ga je bilo. Ni prav, da si prilasčamo čast bogatih darovalcev, zato naj bi se to kako popravilo. Za konec le še to, da je list lep in zanimiv, manjka mu edino to, da ni vsak avstralski Slovenec nanj naročen. Lepe pozdrave pošiljamo, družina. Janez Urh.

Pripomba uredn. — V tej reči pa skrat nima svojih krepmpeljev vmes. Sta namreč dva Janeza Urha med naročniki in darovalci: Janez Urh v ACT in Janez Urh v VIC. Bog živi oba in tudi obe njuni Urški! Saj bi napravil verz, pa za zlomka ne najdem rime na Urha! Koliko pa dam na verze brez rim, je povedala oni dan ga. Pavla. Sicer je povedala (v oklepaju), pa zato nič manj iz — žolča. Da pa ob času tega tipkanja še nimam niti od ene duše naročila za pesniško knjigo BRONASTI TOLKAČ, pa vendar tudi meni dviga — žolč!

Pyramid Hill. — Mogoče bo koga zanimalo, če povem, da sem spet postal čebelar. Imam že čez 30 panjev. Čebel nisem kupil, pač pa naložil tod okrog. Tu je neverjetno veliko "divjih" čebel. Našel sem jih vsepovsod: v omarah, stenah, podstrešjih, v sodu, v kanti, v starem vozu, celo v stranišču. (In kakih 30 kg medu so imele!) Največ jih pa najdeš v drevesnih votlinah. Tu v Avstraliji je krasna klima za gojenje čebel. Pa še odlične so, le škoda, da je med od evkaliptov tako slabe kvalitete. Pred nekaj dnevi sem končno dobil težko pričakovano točilo. Je za šest satov in narejeno tako, da se sati kar sami avtomatično "prekucujejo". To je res nekaj, kar si vsak čebelar želi, le drago je — £110. Čebele mi jemljejo ves prosti čas. Imam pa znan tudi vrtiček za cvetje. Čudim se, da je za čebele tako malo zanimanja, pa vendar ta drobna živalca človeka prav tako redi tu v Avstraliji kot ovce in krave. In za čebele ni treba kupovati pašnikov. Vem, da je vsepovsod polno Slovencev, ki plesnijo od dolgega časa. Meni pa nikoli čas ni predolg. Prisrčno pozdravlja vse Ivan Gril

Riverstone. — Čas je, da poravnamo naročnino za leto 1962, zato pošiljamo. Lista smo vedno veseli in komaj čakamo, da pride sredina meseca. Zlasti meni je list zmerom zelo dobrodošel, ker še ne znam čitati angleških listov in časopisov. MISLI mi drže zvezo s svetom. Zdi se mi, da je vsaka nova številka bolj pestra in zanimiva, zato želimo ostati stalni naročniki. — **Rudolf Jamšek** z družino.

Granville. — Eden, ki ima "k" na sredi, manjka v uganki — vikar! — **Milka Stanič.**

(O joj, v Victoriji so pa pogrešili — dekana! Zdaj naj mi še s kardinalom kdo pride, pa bova z Jožetom čisto potaftana. Hvala Bogu, da vsaj papež nima "k" — pred najvišjo cerkveno oblast torej le ne prideva! — **Ur.**

Sydney. — Z ladjo ORIANA se je dne 5. marca odpeljala nazaj v svoj Cleveland, Ohio, ga. mama

Vrtačnikova, ki je bila tri mesece na obisku pri svoji hčerki Slavici Mandičevi in njeni družini v Rosebery. Dobra žena si je s svojim prijetnim znanačjem in pristno domačnostjo pridobila lepo število novih prijateljev na tem kontinentu. Vrtačnikova mama, srečno potujte, Amerikance pozdravite in nas ne pozabite! Pa še kdaj pridite! — **Prijate/ji.**

Annandale. — Spoštovani p. urednik. V dopisu Z VSEH VETROV v februarški številki sem bral: "S sprejemom avstralskega državljanstva postaneš enakopraven tukajšnjim..." To ni povsem res. Za starostno penzijo mora po sedanjem zakonu vsak priseljenec živeti v Avstraliji dvajset let, da ima iste pravice kot tukaj rojeni prebivalci. In če kdo umsko oboli v dobi prvih pet let po prihodu v Avstralijo, ga sme vlada vrniti, odkoder je prišel. Seveda le, če je bolezen prišla iz naravnih virov. Naj tudi omenim, da pravi domačini te dežele (aboriginals) nimajo skoraj nikakih pravic. — S pozdravom: **Peter Bizjan.**

GLAS IZ SNOWY MOUNTAINS

Franc Erpič

VRNIL SEM SE IZPOD VALEČEGA SE DIMA v Yalournu, Vic., in sem spet v planinah. Človek, ki se je navadil planih, jih težko pogreša, radi ga potegnejo nazaj v svojo sredo. Nastanil sem se v Island Bendu. To je kraj, ki je oddaljen od Coome kakih 55 milj. Je prav prijeten kraj, že delj časa naseljen z ljudmi, ki so zaposleni pri Snowy Mountains podjetju. Island Bend je torej nekako delavsko taborišče. Ima svojo šolo in tudi katoliško cerkvice, kamor prihaja maševati duhovnik iz Jindabyne.

Kar se tiče tukajšnje zaposlenosti, so zaenkrat samo še priprave za veliko podjetje kiga je prevzela firma Utah. Gradil se bo predor ki bo vezal že dodelano umetno jezero Eucumbene z jezerom, ki se ima šele zgraditi. To jezero bo nastalo po končanih delih nekje pri kraju Geehi. Predor se bo gradil z dveh strani. Najprej kakih šest milj od jezera Eucumbene do Island Benda, odtod pa nekako toliko v smeri proti Geehi in spet proti Eucumbeneju. Poleg predora bo treba zgraditi še kakih pet ali šest jarkov ali strug, ki bodo zbirale vodo iz bližnjih studencev in jo vodile v predor.

Predor sam bo igral vlogo cevi med dvema veznima posodama. To se pravi: kadar bo nivo vode v novem jezeru (radi nalivov in taljenja snega spomladi) višji nego v jezeru Eucumbene, bo tekla voda

iz Geehi v Eucumbene kjer se bo nabirala kot rezerva. V suhih poletnih mesecih — bo pa tekla v nasprotno smer.

Tak je torej načrt. Kot že rečeno, so trenutno v teku le pripravljalna dela. Gradijo se barake za delavce in pod zemljo se ravna prostor za stroje, ki bodo prišli v poštev za vrtnanje predorov. Ta pripravljana dela bodo trajala morda blizu tja do velike noči. Ves ta čas je težko dobiti zaposlitev v tem kraju. Dan za dnem vidim dolge vrste ljudi, ki čakajo na delo, pa le prav malokdo je sprejet. Drugi ostajajo v bližini pri kakih prijateljih in čakajo, velika večina se jih pa vrne, odkoder so prišli. To velja v prvi vrsti za Island Bend.

Dela v planinah, ki se spuščajo na viktorijsko stran (Geehi in Eucumbene), so prav tako šele v začetnem stadiju, kolikor morem vedeti. Prišlo mi je na uho, da se tam snuje "slovenska ekipa" pod vodstvom Romea, več pa ne vem. Tam je prevzelo dela drugo podjetje (Thiess Brothers).

Slovence nas je tu zaenkrat komaj malo več kot nič, dva ali trije že delj časa. Med onimi, ki so prišli dela iskat in se vrnili, jih je lahko bilo nekaj več, pa se nismo srečali. Zdi se mi, da bo prav, če MISLI te moje vrstice objavijo. Morda bo le komu prihranjeno razočaranje, ako mu bo položaj znan iz lista.

NOVE UGANKE

1. Dve ženski

(Poslal Janez Krušec)

Fant bil je kovač. Stanoval je v tuji hiši. Našel si je nevesto in ji napovedal dan ženitve. Ona pa: Nočem, dokler nimaš svoje hiše! Ne bodi len, je fant pljunil v roke in začel sam staviti dom. Vse mu je šlo dobro od rok. Obstali sta ob njem dve ženski in se čudili, kako vse zna, čeprav je njegov poklic samo kovač. Vprašali sta: Kako si se tako brž vsega naučil, da znaš biti zidar, tesar, mizar in še kaj? Fant je malo pomislil in rekel:

Prišli sta okoli neki drugi dve ženski in me hitro vsega naučili.

Dve ženski? Kako jima je pa bilo ime?

Kdor je količkaj brihten, bo hitro uganil.

Ali tudi ti, ki to bereš?

2. Bog ne vidi

Poslala Milka Stanič

Bog ne vidi ga nikdar,
redko cesar, kralj in car,
vidi ga pa dan na dan,
sosed naš in stric Urban.

3. Iz štirih besed dve

"Darko Vole je hrom".

Premeči črke, v dve besedi jih spravi, (da ne bo tako težko, imej v mislih Celovec) — in hromi Darko bo v hipu ozdravljen!

FEBRUARSKE UGANKE

REŠENE

Prva

Reka — eden — Kelt — Anti

Druga

Okno — kvar — nada — orač

Tretja

1 Črka "i".

2 Trta — vino.

3 Ker je bil mrtev.

4 Nobenega.

Rešitve poslali: Jože Grilj, Magda Cah, Francka Anžin, Janez Nežič, Miha Kavka.

NOVA SLOVENSKA GOSTILNA

Odprla sta jo rojaka

Stane in Anica Fabjančič

200 Katoomba St., Katoomba, NSW.

(200 m. od železniške postaje)

Postrežba domača, naročila tudi v slovenščini. Ko pridete v Katoombo, ustavite se pri nas. Smo v zelo lepem kraju, 3333 čevljev visoko!

Stane in Anica

SLOVENSKI KROJAČ!

Izdelujem po vašem okusu:
poročne obleke, vse vrste moških oblek, ženskih kostimov, plašcev, hlače i.t.d.

Blago uvoženo

Iščem tudi krojaško pomočnico.

Martin Janžekovič

54 Australia St.,
CAMPERDOWN, Sydney.

KLUB TRIGLAV SYDNEY

vabi na zabavo

v soboto 24. marca ob 8. zvečer

DISPENSARY HALL

432 Parramatta Rd., Petersham

Lep sprejem in prijazna postrežba

Vsi lepo vabljeni

Naslednja enaka zabava prav tam:

v soboto 28. aprila ob 8. zvečer.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

£ 3-0-0: Renzo Trinco;

£ 2-0-0: Jelka Germek, Maks Hartman, Stanko Šusteršič, Franc Lukan, Milan Beribak, Jože Medved;

£ 1-10-0: Neimen., Nežika Hodalj, Rafaela Bernes;

£ 1-0-0: Neimen., L. Klakočar, Janko Bavčar, Iva Drčar, Ivan Kobal, Tilka Širca, Stane Andrejašič, Danila Slavez, Jože Barbiš, Rozina Žizek, Karl Dolenc, John Mihič, Franc Potepon, Jože Mazora, Vinko Rebek, Gizela Hozjan, Franc Danev, Kristjan, Tinta, Anica Srnc, Klub Triglav, Štefan Toplak, Ivan Horvat, Jože Smerdelj, Vito Miletič, Janez Marinček, Slavko Hrast, Ivan Mlakar, Janez Krušec, Milena Lochner, Darko Skoberne, Lojze Mlakar, N.N.;

£ 0-10-0: C. Hrvatini, Marica Tomažič, Feliks Kovačič, Andrej Zrim, H. Muster, Avg. Konečnik, Jožef Čuk, Štefan Saule, Ana Paulin, Janez Urh, Jos. Plesničar, G. Marinovič, M. Lorbek, Srečko Košir, Štefan Kočar, Anton Cevc, Al. Cvetko, Dan. Kerin, Fr. Bregantič, H. Laurencic, Tone Švigelj, Franc Juha, Peter Arlič, Jože Kastelic, Gabr. Žele, Franc Berke, Alojz Grželj, Fanica Lasič, Iv. Velišek, Marj. Simonka, L. Mozetič, A. Gjerek, Tone Pirc, Jos. Androjna, R. Jamšek, Marta Jakša, Anton Muha.

SOBO ODDAMO

31 Gottenham St.

GLEBE, NSW

BRONASTI TOLKAČ

Zbirka pesmi, zložil Humbert Pribac
Cena vezani knjigi £ 1
Pri MISLIH je še nihče ni naročil.
To pa res ni čedno!

KDO VE, KJE JE?

Štefan Letnar doma iz Prevalj, Koroška, je imel nekoč naslov nekje v Newtownu, Sydney. Njegova mati že dve leti zama čaka poročila od njega. Kdor ve zanj, naj ga na to objavo opozori!

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motocikle, mope, radijske in televizijske aparate, frižiderje itd)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja tvrdka

STANISLAV FRANK CITRUS AGENCY

68 ROSEWATER TERRACE

OTTAWA, S. A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO — BRZINA —
so značilnosti našega poslovanja.

Se priporoča Stanislav Frank

BLIŽAJO SE VELIKONOČNI PRAZNIKI

**VSEM SLOVENCEM ŠIROM AVSTRALIJE
JE ZNANO**

**DA JE NAJBOLJE NAROČATI
DARILNE POŠILJKE PRI TVRDKI**

Dr. J. KOCE

G.P.O., BOX 670 PERTH, W.A.

KI JE NAJSTAREJŠA IN NAJVEČJA SLOVENSKA TVRDKA:

- A.) ZA DARILNE POŠILJKE VSEH VRST (HRANE IN TEHNIČNIH PREDMETOV)
B.) ZA VPOKLIC DEKLET (ZAROČENK). VSEM TISTIM KI NAROČAJO PAKETE PRI NAS, DAJEMO INFORMACIJE ZASTONJ. POVDARJAMO, DA JE DR. KOCE PO TUKAJ-SNJIH VELJAVNIH ZAKONSKIH PREDPISIH UPRAVIČEN DAJATI INFORMACIJE O VPOKLICU OSEB V AVSTRALIJO.

ČE NIMATE PRI ROKI NAŠEGA CENIKA, LAHKO NAROČITE DARILNO POSILJKO PO CENIKU KATEREKOLI TVRDKI Z DARILNIMI POŠILJKAMI. V TAKEM SLUČAJU VAM PRIZNAVAMO 5%ni POPUST.

OBRNITE SE NA NAS GLEDE PREVODOV VSEH DOKUMENTOV NA ANGLEŠKI JEZIK, GLEDE POTNIŠKIH KART ZA LADJE IN AVIONE, GLEDE SLOVARJEV, VADNIC ANGLEŠKEGA JEZIKA, SLOVENSКИH KNJIG ITD.

NOVO! ODPRLI SMO POSEBEN ODDELEK ZA AVSTRALIJO (COUNTRY MAIL DEPT.), DA VAM OD TUKAJ LAHKO POŠLJEMO OBLEKE, BLAGO ZA OBLEKE, ČEVLJE, HIŠNE POTREBŠČINE, TEHNIČNE PREDMETE (RADIO APARATE ITD.) IN TO V NAJODDALJENEJŠE KRAJE AVSTRALIJE PO TAKO ZMERNIH CENAH, DA BOSTE ZADOVOLJNI.

OBRNITE SE Z ZAUPANJEM NA NAS V VSAKI ZADEVI!

DR. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A.

**Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moneur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806**

**Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. VAH, 2 Kodre Str., St. Albans, Vic.
Tel. 65-9378**